

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.”

DJELA APOSTOLSKA 11:26

Antiohija

novembar/decembar 2025.

broj 198

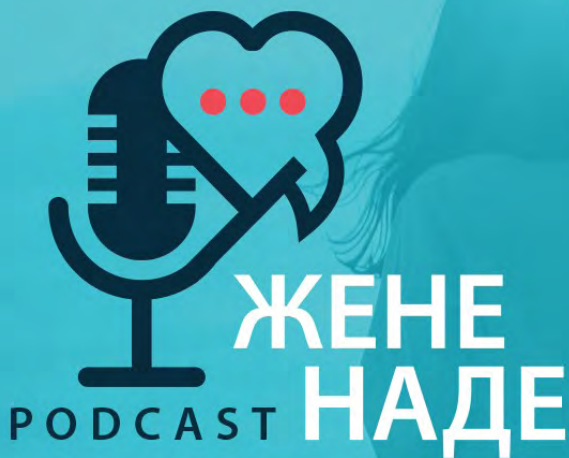

**BOG
DAJE
SVE**

**POTREBNO ZA ŽIVOT
I POBOŽNOST**

Podcast „Žene nade“ možete da slušate na našem YouTube kanalu ili na našem sajtu **ikonos.org.rs**

Kontakt telefon +381 62396331

Zapratite nas na Fejsbuku i Instagramu

Na YouTube kanalu **Ikono Medija** očekuje vas raznovrstan hrišćanski sadržaj:

- ♦ tematski serijali
- ♦ dokumentarni programi
- ♦ sistematična proučavanja Svetog pisma
- ♦ kratke inspirativne poruke

Svaka epizoda pruža priliku da osnažite svoju veru, molitveni život i povežete se sa Bogom.

Pridružite nam se u duhovnom putovanju kroz reči Svetog pisma i teme koje podstiču mir u duši, blagoslov i radost svakodnevnog života.

Zahvaljujemo se svima
koji su svojim priložima
finansijski pomogli
štampanje i distribuciju
ovog broja Antiohije.

To su:
vjernici iz Banjaluke,
Fojnice i Sente.

Izdavač : Antiohija | **Adresa :** Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž :** 1000 | **Štampa :** Minerva, Subotica

ZAVET KOJI NE STARI

Božija vernost u vremenima promene

„Isus Hristos je isti i juče i danas i doveka.“

(Jevrejima 13:8)

Svaka epoha ima svoju boju. Neke su epohe vreme žetve, a neke vreme suza. Mi živimo u dobu koje sve menja – u vremenu kada reči više ne znače ono što su nekad značile, u vremenu kada se obećanja lako daju, a još lakše zaboravljaju. U tom vihoru novoga, čovek žudi za onim što ostaje. Čoveku nije potrebno da sve bude novo – potrebno mu je nešto što ne prolazi.

Ko bi drugo to mogao dati do Onaj koji ne prolazi?

U svetu koji sve ubrzava, gde se traje koliko i internet stranica, pred nama stoji jedna jedina reč – stara, ali živa: Bog je

sklopio zavet. Ne ugovor, ne pogodbu, već zavet – reč koja vezuje, ljubav koja obavezuje.

Zavet nije papir. Zavet je živo obećanje. On ne zavisi od mastila, već od krvi, a to menja sve. Ono što ljudi potpisuju, ljudi mogu da raskinu, ali ono što Bog izgovara, to ostaje doveka.

Kada je reč imala težinu

Nekada je čovekova reč bila čvršća od kamena. Kada bi neko rekao „da“, nije bilo potrebe da se piše. Znalo se – to važi. Danas imamo ugovore, klauzule, paragrafe, ali reči često više nemaju srce. No, Bog nije čovek da se predomišlja, niti da govori jedno a misli drugo.

On je rekao: „Ja ću biti vaš Bog“; i od tog trenutka, svako

ko Mu otvori srce, stoji pod senkom tog zaveta.

Taj zavet nije počeo u Novom zavetu. Provlači se kroz sve – od Avrama do Golgote, od Mojsijevih tabli do Hristove čaše u gornjoj sobi, kada je rekao: „Ovo je čaša Novog zaveta u mojoj krvi.“

Stari i Novi – isto srce

Stari zavet bio je kao mesečina u noći – dovoljan da ne lutamo, ali ne i da sve vidimo. U njemu je Bog govorio kroz zakon, žrtve, praznike. Novi zavet dolazi kao sunce – u licu Sina Božijeg.

Stari je bio ispisan na kamenu, Novi je urezan u srce.

Stari je govorio „ne čini“; Novi kaže „ljubi“.

Stari je ukazivao na spasenje, Novi ga daje.

Zavet koji nosi kada sve drugo puca

Poznajem jednu staricu – sitna, ali sa pogledom dubljim od ravnice. Sedela je godinama u istoj klupi. Njena Biblija bila je izlizana, ali oči su joj sjajile kao da svaki stih čita po prvi put. Nisu je krasile velike reči, ali znala je nešto važno: „Moj Gospod nije zaboravio šta smo se

dogovorili kada sam imala dvadeset, a neću ni ja.“

Zavet nije stvar godina, nego srca. On ne stari sa kožom, već se obnavlja sa verom.

Osija – prorok vernosti

Bog je jednom proroku – Osiji – rekao da oženi ženu koja će mu biti neverna. Zašto? Da bi pokazao šta znači Božija vernost. Ona je odlazila, vraćala se, gubila se, a on je nije ostavljao. Ne zato što je ona to zaslužila, već zato što je ljubav snažnija od pravde.

Zar nije i Bog takav?

Mi idemo, On ostaje.

Mi bežimo, On traži.

Mi zaboravljamo, On pamti.

Petar – onaj koji se odrekao, ali nije izgubljen

Kada se Petar tri puta odrekao Isusa, mnogi bi rekli da je to bio kraj. Ali na obali, vaskrsli Gospod ga pita samo jedno: „Ljubiš li me?“ – tri puta. Ne zato što ne zna odgovor, već da Petar čuje da zavet nije nestao. Nije nestalo ono što je započeto. Hristos ne ruši – On obnavlja.

Brak nije ugovor – već zavet

Jedan čovek je godinama bio pored bolesne supruge. Neki su

mu govorili: „Imaš mogućnost da odeš.“ On je tiho odgovarao: „Imam – ali dao sam reč.“

Zavet nije „ako bude dobro“. Zavet je „ostajem“. Nije iz straha, već iz ljubavi.

Zavet ne pita: „Gde si bio?“ već: „Kuda ideš?“

Možda si lutao. Možda nosiš ožiljke. Možda si sam sebe prevario. Gospod ne pita da te osudi, već da te obnovi. Kao otac koji trči sinu u zagrljaj. Ne zato što je sin objasnio sve, već zato što se vratio.

Zavet nije pitanje performansa. Zavet je pripadanje. Pripadati Bogu znači – nikada više ne biti sam.

Crkva kao zajednica zaveta

Crkva nije grupa istomišljenika. Crkva je porodica zaveta. Nije savršena, ali je vezana. Ne interesom, već milošću. Kada brat posrne – ne odustaješ. Kada sestra začuti – ne osuđuješ. Kada neko ode – moliš se da se vrati.

Zavet znači da ne idem sam, da te ne ostavljam kada postane teško, da ne zaboravim šta nas je Gospod naučio.

Poziv na obnovu Zaveta

Ako si se nekada Bogu obećao, a sad si hladan – čuj: Zavet nije poništen. Gospod nije odustao. On stoji i čeka. Ne sa računicom, već sa ljubavlju. Ne sa prekorom, već sa pozivom: „Ljubiš li me?“

Ako kažeš: „Da, Gospode – znaš da te volim“ – On ne traži dokaze, već srce.

Molitva predanja:

Gospode, vraćam se Zavetu. Ne kao onaj koji misli da može sve, već kao onaj koji zna da Ti možeš sve. Ti se ne menjaš. Tvoja milost ne bleđi. Tvoja reč ne stari. Primi me u ponovo probuđeno sećanje. Daj mi srce koje ne zaboravlja, duh koji ne odustaje i ljubav koja ne presahne. Neka moj život bude tihi dokaz da si Ti verni Bog. Amin.

Dragan Kocić, Kačarevo

PRINCIPI HERMENEUTIKE

ispravno tumačenje biblijskih tekstova

Kada čitamo neki biblijski tekst, u razumijevanju tog teksta moramo se držati osnovnog principa a to je, da tekst prihvatamo (razumijemo) doslovno. Treba da ga prihvatamo baš onako kako piše, dakle kako ga i čitamo.

Kada je Isus propovijedao na gori, hodao po vodi, umnožio hranu za narod, ili istjerao prodavce novca iz Hrama, mi to doslovno prihvatamo. Mnogi eksperti i autoriteti hermeneutike se striktno drže ovog principa. Problem je što se oni od tog principa nevoljno udaljavaju i ne žele uzeti u obzir neke druge moguće principe koji se takođe mogu ugraditi u područje hermeneutike. Oni čak insistiraju, da u čitanju teksta nema produhovljenja i tipologije, nego na tekst gledaju samo doslovno.

Ukoliko neki tekst tipologizujemo i produhovljujemo, to još uvijek ne znači da smo napustili osnovne principe hermeneutike. Evo i primjera za to: Isus je rekao da je On hljeb života koji

moramo jesti. Ukoliko Ga ne jedemo nema nam života vječnog (Jovan 6:51-56). Ako ćemo se držati samo principa doslovnosti, postavljaju se pitanja:

Od koje vrste brašna je Isus kao hleb bio zamiješen i ispečen?

Da li hrišćani moraju postati kanibali, jer moraju doslovno jesti Isusa i piti Njegovu krv?

Ima mnogo slučajeva kada na biblijski tekst treba gledati doslovno. Isus je propovedao na Gori i to treba doslovno razumjeti (Matej 5:1,2). Ima slučajeva kada se na biblijski tekst treba gledati produhovljeno, tj. tipološki. Takav je navedeni primjer Isusa kao hljeba života u Jovanu 6:51-56. Ima slučajeva kada biblijski tekst treba interpretirati i doslovno i produhovljeno.

Dobar primjer je stub od ognja koji se spominje u Starom zavjetu u 1. Mojsijevoj 13:21-22, a koji ujedno predstavlja i simboliše i Duha Svetog kao što je to opisano u Novom zavjetu u Djelima spoastolskim 2:1-4.

Dušan Kljaić, Prigrevica

KAKO BOG GOVORI KROZ PROPOVEDNIKA?

Ne postoje dva ista propovednika. Kao što Bog ne stvara dva ista otiska prsta, tako ne daje ni dva ista glasa u službi propovedanja Reči. Jedan govori tiho, drugi sa vatrom; jedan grli rečima, drugi je izgovara kao mač. Ali u svemu tome, cilj je uvek isti: da Božja reč dotakne srce čoveka.

Propovedanje nije samo govor – ono je sudaranje neba i zemlje. To je trenutak kada ljudske usne postaju oruđe kroz koje Bog govori život, ohrabrenje, upozorenje i nadu. Zato postoji mnogo stilova propovedanja. Svaki ima svoje mesto, svoje vreme i svoje srce.

Evangelizacioni stil ***Reč koja budi srce***

To su one propovedi koje “gore”. Propovednik govori s ognjem, pun ozbiljnosti i ljubavi prema izgubljenima. Njegov glas nosi vapaj: “Vrati se Bogu! Još ima nade!” Ljudi plaču, uzdišu, rađa se vera, obnova i pokajanje. Isus je rekao: „Što čujete na uši, propovedajte sa krovova“ (Matej 10:27). Evangelizaciona propoved ne šapuće – ona odjekuje srcima.

Poučni stil ***Reč koja osvetljava razum***

Bog ne želi samo da Ga osećamo, nego i da Ga razumemo.

Poučna propoved je mirna, jasna i logična. Ona gradi temelje vere, objašnjava istine Pisma i uči kako živeti svakodnevno hrišćanstvo. To su propovedi koje ne podižu glas, nego podižu razumevanje. Dobar učitelj ne mora biti glasan, ali svaka njegova rečenica ima težinu.

Proročki stil

Reč koja razotkriva i preobražava

Kada Bog pošalje proročku reč, ona ne miluje, već seče. To nije trenutak za popularnost, već za poslušnost. Proročka propoved razotkriva greh, razbija lažnu sigurnost i zove na pokajanje. Možda zaboli, ali svaka rana otvara put isceljenju. Prorok ne govori da bi bio voljen, nego da bi Bog bio poznat.

Pastirski stil

Reč koja leči dušu

Ovo je glas koji teši. Ne viče, ne osuđuje, ne sudi, nego nosi rane i suze Božjeg naroda. Pastirska propoved donosi utehu, ohrabrenje i mir. Ona kaže: „Bog te nije zaboravio, ima plan za tvoj život.“ U njoj se oseća toplo srce koje poznaje bol i nadu. To su propovedi koje pomažu da zarastaju duševne i duhovne rane.

Narativni stil

Reč koja priča priče

Bog voli priče. Isus je propovedao kroz parabole – jednostavne slike koje otkrivaju duboke istine. Narativna propoved povezuje te sa svakodnevicom: porodicom, poslom, borbama, radostima... Priče čine da reč ne ostane u glavi, nego da siđe u srce. Ono što čujemo – zaboravimo; ono što razumemo – pamtimo; ali ono što doživimo – menja nas.

Apologetski stil

Reč koja brani veru

Nekad Bog pozove propovednika da govori razumu, ne emocijama. Pozove ga da pokaže da vera nije slepa, već utemeljena u istini, istoriji i razumu. Apologetska propoved objašnjava, razlaže, povezuje, i gradi most između sumnje i poverenja. Ona ne odbacuje pitanje, već ga vodi ka odgovoru koji je sam Hristos.

Ispovedni stil – Reč koja dolazi iz lične borbe

Postoji posebna snaga u propovedniku koji se usudi da bude ranjiv. Kada govori iz sopstvene borbe, iz svojih padova i pobe-
da – ljudi vide Hrista u nje-

govom iskustvu. To nisu „velike teologije“, to su žive ispovesti. Reči koje ne dolaze iz knjige, nego iz ožiljka. Takve propovedi ne ostavljaju publiku, već otvaraju srca. Svedočanstvo ne pokazuje tvoju snagu, nego Božiju vernost.

Misaoni stil ***Reč koja tiho deluje***

To su one propovedi koje ne podižu emocije, ali dugo ostanu u duši. Bog koristi tišinu, dubinu i jednostavnost da probudi razmišljanje. Nekad takva reč ne izaziva suze, ali posle nekoliko dana, nešto u čoveku klikne, i on tada shvati da ga je Bog dotakao.

Misijski stil ***Reč koja šalje***

Propoved koja ne završava u crkvi, nego nas šalje izvan njenih zidova. To je glas koji kaže:

„Idi i učini učenike.“ Misijska propoved budi viziju, strast i spremnost da se daš drugima. Ona nije završetak bogoslužjenja – ona je njegov početak, jer prava reč ne završava sa “amin”, već počinje delom.

Nije važno kojim stilom govoriš – važno je da u tvojim rečima odzvanja Duh Sveti. Jednom ćeš govoriti kao prorok, drugi put kao učitelj, treći put kao pastir. Nekad ćeš vikati, nekad ćutati, a nekad će ti suze biti propoved.

Jedno srce treba oštar mač istine, a drugo – melem utehe. Sve dok tvoja reč vodi ljude bliže Hristu, Bog će kroz tvoj glas govoriti svetu.

Rudi Ivanov, Ruma

U MILOSTI

***„...u milosti kod Boga
i kod ljudi.“***

(Luka 2:52)

Kod ovih reči nam nekako zastane dah! Ima mnogo ljudi koji izjavljuju: „Srećni smo što smo mi našli milost kod Isusa!“ To je ta „radosna vest“ da se u Isusu Hristu objavila predivna Božja milost među nama grešnicima.

U našem tekstu cela stvar je okrenuta naopako. Ovde ne piše: „Ljudi su našli kod njega milost“; već piše: „On, Isus, Božji Sin, našao je milost kod ljudi!“ To je nečuveno. Zvuči nam kao šala. Da li je Isusu potrebno da mu ljudi budu milostivi? A ta milost ljudi, koju su posvetili Sinu Božjem, nije dugo trajala. Na kraju su Ga ipak bez milosti razapeli na krst. Do dana današnjeg su ljudi u suštini veoma nemilosrdni prema Spasitelju.

Šta to treba da znači da je Isus „našao milost kod ljudi“? Da li je Sin Božji tako mali i beznačajan, kao da nas ljude prosto moli za tu milost, i da je srećan ako tu milost kod nas

ljudi nađe? Toliko se ponizio da je primio „oblik sluge“, a moli da Ga izvolimo primiti milostivo?

Ne! To Njemu nije potrebno! Mi Njemu nismo potrebni! Ali pošto nas ljubi, zna koliko je On potreban nama, moli On nas da Ga zavolimo i primimo. Trebalo bi da u ovim rečima Biblije spoznamo čudo Božje poniznosti i Isusove ljubavi. „A koji ga primiše, dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime Njegovo“ (Jovan 1:12).

*Gospode! Ne želimo da
omalovažavamo Tvoju
poniznost već da joj se klanjamo.
Amin.*

Vilhelm Buš

ZAŠTO JE OSTAVLJEN DOM BOŽIJI?

Nehemijina knjiga donosi detaljan izveštaj o obnovi jerusalimskih zidova i obnovi naroda koji je tamo živeo, o obnavljanju hramskih službi i povratku ka Bogu. Nehemija se nekoliko godina posle obnove ponovo vraća u Jerusaleim i zatiče stanje koje ga je duboko potreslo i ožalostilo, pa postavlja pitanje narodnim poglavarima: „Zašto je ostavljen dom Božiji?“

Dok sam čitao to pitanje kao da je izronilo i duboko se zarilo u moje srce. Pred očima sam imao sliku mnogih napuštenih crkvenih zgrada u zapadnoj Evropi gde su mnoge od njih pretvorene u antikvarnice, trgovine ili klubove, a neke su totalno napuštene; nemaju više ni bogoslužnja ni vernike.

Nažalost, i u našim krajevima molitveni domovi različitih konfesija često su zapušteni ili napušteni, a neki su u ruševnom stanju, te ispred svakog može da stoji bilbord sa natpisom i pitanjem: „Zašto je ostavljen dom Božiji?“

Zatečeno stanje u Jerusaleimu je Nehemiju verovatno duboko potreslo i razočaralo. Narod koji je pre samo nekoliko godina bio obnovljen, koji se duboko i istinito pokajao i vratio Bogu, tako brzo se okrenuo ka svojim poslovima i brigama. Ostavili su mesto gde su slavili i molili se Bogu, mesto na kome ih je On blagosiljao svakovrsnim blagoslovima.

Nehemija je znao kuda to vodi jer su već okusili gorke posledice ropstva i rasejanja po

drugim narodima. To su posledice od kojih se još nisu bili dovoljno oporavili.

Nehemija je znao da ostavljanje doma Božjega uzrokuje mnoge štetne i često nenadoknadive posledice. U knjizi proroka Ageja nailazimo na opis posledica koje su snašle izraelski narod posle povratka iz ropstva. Ljudi su tada požurili da obnavljaju svoje domove, dok su za dom Božji govorili da još nije vreme da se obnovi. Suša je došla na njihova polja, na useve, na voće, na životinje, na svaku vrstu posla i zanata. Zarađeni novac kao da je cureo iz njihovih novčanika, a zalihe hrane zagonetno su nestajale. Bili su uvek gladni i bilo im je hladno bez obzira na odeću. Što je još zanimljivije, suša je zahvatila i ljude; oni su postali nesrećni u svom unutrašnjem biću.

Nažalost i danas mnoge evanđeoske crkve su delimično ili potpuno ostavljene. Razlog je nebriga, zapuštenost. Nije reč samo o zgradama jer je Bog najviše i pre svega zainteresovan za spasenje ljudi; zainteresovan je za njihovo duhovno stanje. Molitveni domovi su slika duhovnog stanja ljudi i vernika.

Molitveni domovi su građeni požrtvovanjem vernika i sa svrhom da se u njima pre svega dolazi Bogu u molitvi, da se traži njegovo lice, radi krštenja i venčanja, radi obnove i ozdravljenja, za susrete sa njegovim rečima i istinom.

Danas nažalost kao da nam je to postalo malo ili potpuno nevažno. U međuvremenu se kljukamo lekovima, hormonima sreće, vitaminima i stimulan-sima; kao da smo zaboravili na Boga na Hrista Isusa koji je nepresušan izvor spasenja i svakovrsnih blagoslova. On ima odgovore za sva pitanja i izlaz iz svake situacije.

U najužem smislu, dom Božji je svaki istinski vernik, jer Sveto Pismo govori da smo mi hram Duha Svetoga i da Bog živi i prebiva u svom narodu. Nameće se pitanje koliko mi kao vernici dozvoljavamo Bogu da prebiva u nama i da kroz nas čini svoja dela?

Zašto je ostavljen dom Božji? Ovo pitanje kao da je postavljeno svakome od nas, i moramo razmisliti šta svako od nas može da uradi u vezi ovoga. Verovali ili ne, možemo mnogo, veoma mnogo.

Slaviša Miljanović, Jagodina

PRIGRLIMO NADU

Ako bih morala jednom rečju da opišem ovu, 2025. godinu, to bi svakako bila reč „neočekivano“. Mnoge nenađane stvari su se širom sveta dešavale porodicama, prijateljima, pa i čitavim zemljama koje poznajem. Nažalost, sve to neočekivano im je donelo talas za talasom bola i goleme nesigurnosti.

Kada smo se i same suočile sa takvim pojavama, bilo nam je prirodno da se okrenemo Božjem milosrđu koje nas je prigrllilo, i dalo snage da se snađemo u datoj krizi. Čim su se okolnosti malo primirile i početni šok je prošao, mnoga pitanja su iskočila pred nas; strah od sutrašnjice se tiho uselio u naša srca.

To su pitanja kao što su: „Šta ako se ovo ponovi?“ „Šta ako

sledeći put nikoga ne bude bilo pored mene!?“ Da, hiljade „šta“ i hiljade „ako“ počinju da nam opsedaju misli u kovitlacu nemira i strepnje. Što više mislimo o tome, strah nas sve više obuhvata. Ono što nam se dogodilo pokazalo je da stvarna kontrola nije u našim rukama. Lična kriza ruši svaku iluziju i čini ovu istinu baš stvarnom i snažnom.

Neočekivano nas prisiljava na viši nivo životne igre, onda kada nam se sve čini neizrecivo teškim. Nemamo uticaja nad događajima iz prošlosti kao i nad onima koji tek dolaze. Naravno, pokušavamo sve ono naprijatno da izbegnemo svojim snagama. Život odjednom doživljavamo kao strahotu. Uvek smo napete, uvek je ispred nas izbor „ili-ili“; da li da

Znamo da pouzdanje nije nešto što nam dolazi tek tako, već da je to vrednost koja se brižljivo izgrađuje. Pouzdajemo se, verujemo samo onima koji su se pokazali doslednim, koji su bili pouzdani iznova i iznova. Kako nas divno poziva Psalam 34,8: „Iskusite i vidite da je Gospod dobar, blago čoveku što u njemu utočište nađe“. Dok putujemo kroz život, dok osećamo bliskost njegove dobrote i trajnog staranja, naše pouzdanje jača. Ipak se i dalje plašimo suočavanja sa neočekivanim udarcima, ali baš tada nam je potrebno da se setimo božanske snage i iskazane vernosti.

nepoznatim. Koliko god se okolnosti menjale – Bog ostaje isti. Naime: svemoćan je, dobar, veran i pouzdan. Dovoljna nam je njegova milost. „Spominjem dela Gospodnja, čuda tvoja od starina pamtim. Na sva dela tvoja mislim, razmatram to što si učinio!“ (Psalam 77,11-12)

Propovednik Čarls Sperdžen je na ovu temu rekao nešto nezaboravno: „Onaj koji poznaje zvezde, zna njihov broj i svakoj je dao ime, kako bi zaboravio svoju decu?! On zna u čemu si, kroz šta prolaziš, i brine o tebi kao da si jedino stvorenje koje je ikada stvorio; kao da si jedini koga je ikada voleo!“

Molim se da uvek imate na umu: Gospod je s vama. Poznaje vas po imenu. Isti je juče, danas i doveka. Voli vas i stara se o vama!

Radosna sam zbog privilegije da zajedno sa vama živim u ovoj stvarnosti!

U Njegovoj predivnoj ljubavi,
vaša Suzi.

Suzi Pek

direktorka TWR programa "Žene nade"

GDJE JE BOG?

Želim sa vama podijeliti nekoliko zabluda koje su mene odvele u razočaranje i dovele me čak do ne baš lijepih misli i osjećanja. Počela sam razmišljati o tome kakav je to Bog i gdje je On dok Njegova djeca pate?!

Inače sam osoba sklona krajnostima i često sam znala skoro slijepo vjerovati ljudima koje sam smatrala duhovno zrelijim i jačim od sebe. Nisam uzimala u obzir to da i oni možda još nisu preboljeli neke od bolesti duše, te da ne razumiju baš sve na najispravniji način. Vjerovatno me je i to dodatno gurnulo u jednu od prvih zabluda u koje sam upala.

Zabluda koja me potpuno iscrpila i dovela do strašnih frustracija, te stvorila sliku o Bogu kao o nekom ko je veoma dalek i nedostižan, te da nam se nevolje, kušnje i periodi koji

izgledaju besplodni i tmurni, zapravo dešavaju zbog toga što smo mi negdje svojim grijehom ostavili otvorena vrata za to.

Želim jasno da kažem, smatram da ljudski grijeh jeste doveo do svih razarajućih posljedica života na Zemlji. Tačno je da nas Bog kroz neke nevolje može opominjati da smo skrenuli sa Njegovog uskog puta i da treba da Mu se vratimo. Opominje nas i da trebamo izaći iz nekih odnosa ili ostaviti neki grijeh. Tačno je da grijeh otvara vrata đavolu. Tačno je i to da na neke stvari trebamo čekati jer još nismo dovoljno spremni ili zreli, ali koji čovjek je u stanju savršeno živjeti? Ako jeste, zašto nam je onda potrebno spasenje?

Isus je živio besprijeekornim životom pa je *u svemu* bio kušan. Vratimo se na to *u svemu*. To znači da se sigurno

svakodnevno susretao sa problemima, nerazumijevanjem, lošim međuljudskim odnosima, nepravdom... Sam Sotona je dolazio da Ga kuša. Šta je sve prošla njegova duša samo u Getsemaniji? Dakle, kušnje su neizbježne.

Sljedeća bitna činjenica za našu zdravu duhovnu percepciju jeste da je Bog svjestan naših mana i mogućnosti. Svjestan je našeg i fizičkog i duhovnog DNK, naših slabosti, sklonosti, nemoći, grešnosti, i ništa od tog nije prepreka za Njegovu безусловnu ljubav i blagonaklonost nama. To ne znači da Njegovo razumijevanje opravdava činjenje grijeha i da zbog milosti možemo praviti kompromise sa grijehom. No ipak, Isusova žrtva na krstu nas praveda.

Bog vidi našu želju za ispravnim životom i to mu je bitnije od broja prestupa koje dnevno napravimo. On gleda motiv našeg srca i zna da nam se greške često dese ne zato što

smo htjeli pogriješiti već iz naše ograničenosti i nemoći. Hristova krv sve pokriva. Naravno da trebamo voditi redovnu duhovnu hijegenu: preispitivati se, kajati, rješavati probleme srca i karaktera sa Bogom. No, ako se previše fokusiramo na loše stvari kao što su na primjer ljubomora, pohlepa, bijes, tvrdoglavost... naš trud može imati kontra-efekat jer u svemu vidimo samo negativno. Tada to postoje ono o čemu najviše mislimo i pod pritiskom to se pojačava u našim životima. Naše je da želimo a da ostalo prepustimo Njemu, i On će obaviti dobar posao.

To što neka oslobođenja ne dobijamo odmah, ne znači da Bog želi da se mučimo. Možda nas kroz te procese oslobađenja štiti od nečeg goreg, sigurno nas oblikuje i pomaže da rodimo veće plodove od onih o kojima mi razmišljamo. Umjesto da vrijeme provodimo u frustraciji zbog određenih karakternih nedostataka (npr. ljut-

nje), razmišljajmo i zahvaljujmo Bogu za ono što će nam u konačnici dati (npr. blagost).

Grieh jeste loš i nešto od čega trebamo bježati, ako je potrebno i razračunati se s njim. Moji propusti uglavnom nisu bili odgovorni za neke stvari koje su mi se desile u životu, ili se nisu desile, a ja sam očekivala da hoće. Nije Bog loš otac koji uživa u tome da kažnjava svoju djecu. On pati zajedno sa nama, blag je i strpljiv, pun razumijevanja i ljubavi, i uvijek je na našoj strani, te radi za nas kako god to nama nekada da izgleda.

Poslije ove faze, došle su mi nove misli, kao što su: „Možda me Bog ne uzima za ozbiljno“; „Možda sam trebala uzeti stvari u svoje ruke i biti manje poslušna“; „Lakše bi mi bilo da sam napravila neku glupost i otišla svojim putem, pa da se kasnije vratim na pravi put, umjesto što sam ostala na pravom putu ali ukopana u mjestu“; „Bog ne shvata ozbiljno moje stanje, potrebe i probleme“; „Bog ima svoje miljenike među kojima očigledno nisam ja“.

Polako, ali sigurno od faze ražočaranosti u sebe, frustracije

zbog svoje nemoći da budem savršena i utiska da sam kažnjena zbog nečeg, došla sam do faze da sam sve to prebacila na Boga. Došla sam do stanja da počinjem preispitivati Božiju pravednost, ljubav, brigu, lojalnost, i uopšte, Njegovu zainteresovanost. Osjećala sam se izigranom, prevarenom i kao da sam na nekom putu kojim nisam pošla. Istina je zapravo bila da je to bila crna rupa u koju sam upala, a ne put.

Sve ono što mi je davalo snagu postalo je teret. Sve je izgubilo smisao. Razlog toga nisu bili ljudi, stvari i situacije u kojima sam se našla, već moja odvojenost od Boga i pomračenje vjere kroz koje sam prošla. Jedino što sam tada znala moliti i govoriti Bogu, jeste da mi ništa nije jasno, i da ako Mu je stalo do mene, da me nekako izvuče iz toga. Malo po malo, dolazile bi nove spoznaje koje su me oslobađale. Na fazu u kojoj sam se našla, počela sam gledati kao na trening.

Zaista moraš ojačati da bi izašao iz duboke rupe i vratio se na put. Postavlja se pitanje: „Otkud te rupe na našem putu?“ Iskopao ih je neprijatelj, a mi nehotice upadamo u njih. Čak i

tada, Bog je sve vrijeme sa nama i dozvolio je da upadnemo u njih radi naše izgradnje. Kada na okolnosti, stanja i faze počnemo gledati kao na trening od kojeg ćemo imati vječnu korist, naši rezoni se tada mijenjaju.

Šta sa razočaranjima, slomljenim snovima, propalim investicijama, potrošenim vremenom? Vjerujem da Bog savršeno poznaje sve specifične situacije u kojima smo se našli i ima specifičan odgovor na svaku. On zna naše okidače i kako postići određene rezultate u našim životima. Njegov redoslijed i prioriteti su ispravniji od naših.

Na kraju, ne možemo ni sami sebe bolje poznavati od Njega,

jer nas je On kreirao i stvorio, a ne mi sami sebe. Često naše ideje i stavovi mogu biti naša ropstva, a Bogu je bitnija naša sloboda od stvari koje će nam dati.

Bog je tu, sve vidi i sve zna, štiti nas i radi za nas. Koristi sve što prolazimo u ovom životu da bi nas doveo do krajnjeg cilja, a to je naše mjesto u Njegovom carstvu u koje ćemo se savršeno uklopiti.

Dozvolimo Gospodu da nas oblikuje. Ne dajmo da nas tereti i brige ovog života zaslijepe da ne gledamo na vječnost, jer nismo stvoreni da proživimo samo ovozemaljski život, već smo stvoreni za nešto puno više od toga.

T.M., Banjaluka

VERA

Najvažnija stvar vere je da volimo Boga celim srcem. Cilj našeg života je da služimo Bogu i širimo njegovo Carstvo. To je fokus i smisao našeg postojanja.

"Nego, prvo tražite Carstvo Božije i njegovu pravednost, a sve ostalo će vam se do-dati." (Matej 6:33)

Ne živimo da bismo stekli što više materijalnih dobara, već živimo za Boga. Bog je na prvom mestu; naš glavni prioritet. Za sve drugo On će se po-brinuti.

Verom nasleđujemo Božija obećanja.

"Oni su verom pokorili carst-va, ostvarili pravednost, dobili

što je Bog obećao." (Jevrejima 11:33)

Verom nasleđujemo Božija obećanja, ali moramo biti istra-jni.

"Ugledajte se na one koji verom i strpljivošću nasleđuju obećano." (Jevrejima 6:12)

"Ne stidim se Evanđelja, jer je ono Božija sila za spasenje svakome ko veruje." (Rimlja-nima 1:16)

Sve što je Gospod Isus ost-vario za nas na krstu, Biblija opisuje jednom velikom i sve-obuhvatnom rečju – spasenje, koja podrazumeva naše celo-kupno nasledstvo u Gospodu.

Dobijamo naše nasledstvo ka-da umre onaj koji nam

nasledstvo ostavlja. Ne dobijamo ga kada mi umremo.

Mi smo dobili naše nasledstvo kada je Isus umro i vaskrsao radi nas. Ono je već naše. Sada treba da znamo šta sve to nasledstvo podrazumeva, i treba da ga preuzmemo.

"Neka vam Gospod prosvetli oči srca da saznate koliko je bogatstvo njegovog slavnog nasledstva među svetima." (Efescima 1:18)

Da još jednom ponovim i sumiram:

Isus uzima naše grehe, a mi dobijamo oprostjenje i Božiju pravednost.

Isus uzima našu smrt, a mi dobijamo večni život.

Isus uzima naše slabosti i bolesti, a mi dobijamo celokupno isceljenje (duha, duše i tela) i božansko zdravlje.

Isus uzima našu sramotu, a mi dobijamo Njegovu slavu.

Isus uzima našu odbačenost, a mi kao deca Božija, dobijamo ljubav i prihvaćenost kod Oca.

Isus uzima naša prokletstva, a mi dobijamo blagoslove, uspeh, napredak i blagostanje u svakoj oblasti života.

Isus uzima naše siromaštvo, a mi dobijamo Božije izobilje.

Dobijamo još i mir, radost, Svetog Duha, zaštitu, ispunjenost, pobeđu... Sve to imamo u Hristu.

Pijmo iz čaše blagoslova. Preuzmimo i uživajmo u svom nasledstvu. Kako da ga preuzmemo? Verom.

"Evangelje je Božija sila za spasenje svakome ko veruje." (Rimljanima 1:16)

Verom u Hrista i verom u Božija obećanja svako može da uživa u Božijem nasledstvu.

Verom dobijamo ono što nam je Bog obećao. (Jevrejima 11:33)

"Vera je čvrsto pouzdanje u ono čemu se nadamo (Božija obećanja), i potpuna sigurnost u ono što ne vidimo." (Jevrejima 11:1)

Živimo po veri, a ne po gledanju, i ne odustajemo nikad. "Mi nismo od onih koji odustaju, nego od onih koji veruju." (Jevrejima 10:39)

Vera je sredstvo naše pobeđe. Verom pobeđujemo sve životne izazove, nedaće i iskušenja. Verom u Boga i Božiju Reč.

"Svako ko je rođen od Boga pobeđuje svet. A ovo je pobeđa koja je pobedila svet: naša vera." (1. Jovanova 5:4)

Veruj i onda kada ljudskim očima izgleda nemoguće, kao Avram.

"Protivno svakoj nadi, Avram se nadao i verovao da će postati otac mnogih naroda, kao što mu je bilo rečeno: 'Toliko će ti biti potomstvo.' Nije se pokolebao u veri kada je uzeo u obzir svoje već obamrlo telo, imao je skoro sto godina, i Sarinu nesposobnost da rađa. I nije sa nevericom gledao na Božije obećanje, nego se osnažio u veri i dao slavu Bogu, potpuno uveren da je Bog u stanju da učini ono što je obećao." (Rimljanima 4:18-21)

Vidi očima vere ono što se ljudskim očima ne može videti. Očekuj da će Bog sigurno ispuniti ono što je obećao. Vidi srušene zidove i prepreke. Kada su Izraelci stigli do Jerihona, neosvojive tvrđave, Bog je ovako poručio Isus Navinu: "Vidi, predao sam ti u ruke Jeri-

hon sa njegovim carem i ratnicima." (Isus Navin 6:2)

Vidi srušene zidine i pobeđenog neprijatelja, zato što je to Bog rekao.

Da bi naša vera bila delotvorna, moramo da je ispovedamo ustima. Govori ono što veruješ. Objavljuj Božija obećanja.

"Pošto imamo isti duh vere, kao što je zapisano: 'Poverovao sam, i zato govorim.'" (2. Korinćanima 4:13)

"Ako svojim ustima priznaješ da je Isus Gospod, i srcem veruješ da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spasen." (Rimljanima 10:9)

Nije dovoljno samo da veruješ u svom srcu, moraš i da je objaviš, ispovediš svojim ustima. Veruj i ispovedi. Reči su silne.

"Smrt i život u vlasti su jezika." (Priče Solomonove 18:21)

Kada izgovaramo Božiju Reč, mi oblikujemo svoj svet u

skladu sa onim što je Bog rekao. Ispovedamo ono što Bog kaže za nas.

"Bog je rekao... Zato možemo smelo (sa sigurnošću) da kažemo..." (Jevrejima 13:5-6)

Njegova Reč je osnova našeg verom ispunjenog ispovedanja.

Božija Reč u našim ustima je silna, isto onako kako je silna u Božijim ustima. Bog je svojom Rečju stvorio i oblikovao svet ni iz čega. Božija Reč je stvaralačka. Ona ima silu da stvara novu realnost, zato što Bog stoji iza svoje Reči.

Golobradi dečkić David je pobedio vrsnog ratnika i og-

romnog džina Golijata, ne sa pet kamenčića, već verom, ali verom koju je iskazao:

"Ja na tebe idem u ime Gospo-
da nad vojskama. Danas će te
Gospod predati u moje ruke, i ja
ću te oboriti i odrubiti ti glavu.
Danas ću leševe filistejskih
vojnika dati pticama i zverima,
pa će sva zemlja znati da u Iz-
raelu ima Bog. Jer bitka je Gos-
podnja, i on će vas predati u
naše ruke." (1. Sam. 17:45-47)

Iskažimo svoju veru ustima.
Tako sebi prokrčujemo put u
savršenstvo, pobedu, napredak,
i uspeh.

Aleksandar Vitakić, Kraljevo

NE BRINITE SE ZA SUTRA JER ĆE SE SUTRA BRINUTI ZA SEBE.

EVANDJELJE PO MATEJU 6:34

ἀγάπη
AGAPE

N A D A

*„Neka vas Bog, izvor nade,
ispuni svakom radošću i mirom
po vjeri u njega, da obilujete u nadi
silom Duha Svetoga.“*

Rimljanima 15:13

Šta je nada? Ponekad riječi iz hrišćanskog riječnika imaju drugačije značenje od onoga kada se te riječi koriste u svakodnevnoj upotrebi. Jedna od takvih riječi je *nada*.

U svijetu nada znači iščekivati nešto nevidljivo bez ikakve sigurnosti da će se to ostvariti. Čovjek u velikim finansijskim problemima može reći: „Nadam se da će sve biti dobro“; ali on nema nikakve sigurnosti da će

tako biti. Ono što hrišćansku nadu čini drugačijom jeste to da se ona temelji na Božijim obećanjima i ona je apsolutno sigurna.

U Jevrejima 6:19 piše da takvu nadu imamo kao pouzdano i čvrsto sidro duše koje ulazi iza zavjese.

Nada je vjera koja se drži Božije riječi i živi u sadašnjoj sigurnosti, uvjerena u ono što je Bog obećao.

Pavle je pisao o „Bogu nade“; to je Bog koji nam se otkrio u Isusu Hristu, i On je i izvor i predmet naše nade. Nada nije

nešto što je vezano samo za buduće događaje (na primjer: dolazak našeg Gospoda po svoju nevjestu), nego je vezana i za sadašnjost. Nama vjernicima ta nada sada omogućava da prebrodimo teške trenutke u našim životima jer znamo da su ta iskustva samo neznatna bol u poređenju sa budućom slavom.

Kada je pisao o „Bogu nade“, Pavle je napisao: „A Bog nade neka vas ispuni svakom radošću i mirom...“

Za Pavla, a i za nas, radost ima veliki značaj za hrišćanski život. Ta radost nije proizvod tijela niti nekih lijepih i prijetnih okolnosti. Ta radost je natprirodna, jer ima porijeklo u Bogu i izražava se uprkos okolnostima. Ona je plod Duha Svetoga.

U svojoj prvosveštenskoj molitvi u Jovanovom evanđelju 17:13, imamo zapisane riječi našeg Gospoda Isusa: „Sada dolazim k tebi, ali ovo govorim

dok sam još u svijetu, da imaju puninu moje radosti u tebi.“ Nažalost mi nemamo uvijek ovu radost, ali imamo Isusa kao našeg zastupnika, i stoga čeznimo da budemo ispunjeni tom radošću.

Druga stvar je mir. Postoji dvije vrste mira u Bibliji, mir sa Bogom i mir od Boga. Isus govori u Jovanovom evanđelju 14:27 sljedeće: „Mir vam ostavljam, svoj mir vam dajem...“ Kada smo prihvatili Isusa Hrista kao svoga Spasitelja, mi smo tada dobili mir sa Bogom kroz Hrista. U prvim poglavljima poslanice Rimljanima, Pavle se trudio da pokaže da su svi ljudi sagriješili, ali kada se opravdaju vjerom, tada imaju mir sa Bogom kroz Isusa Hrista.

Postoji i druga vrsta mira o kojem Pavle govori u ovom poglavlju, a to je mir kada znamo da Bog suvereno vlada i da se u našem životu ništa neće

desiti bez njegovog znanja i dozvole. Čeznimo za takvim mirom. Uslov ovakve radosti i mira je vjera koja prevazilazi ljudski razum. Što više se uzdamo u Boga, naša vjera će sve više da raste, i naše srce će biti ojačano i učvršćeno na svom putu do nebeske slave.

Pavle zaključuje „da silom Duha Svetoga imate nade u izobilju“. Svrha ovoga života je da imamo izobilje u nadi; a izobilje dolazi vjerom. Kada vjera raste tada i nada raste. Sve ovo imamo silom Duha Svetoga. Ništa nismo u stanju da učinimo bez sile Duha. Gospod je u Jovano-

vom evanđelju 15:5 rekao sledeće: „Jer bez mene ne možete ništa.“ Sami od sebe mi ništa ne možemo, ali uz pomoć njegovog duha možemo.

Izobilujmo nadom i pružimo svijetu priliku da vidi i sazna zašto smo mi ispunjeni takvom radošću i mirom. Kada ovo posjedujemo, bićemo kao drvo usađeno kraj potoka koje se uvijek zeleni.

Sve što je Otac isplanirao, Isus je dovršio, a Sveti Duh to čini efikasnim kada mi vjerujemo.

Slava Gospodu. Amin.

Srđan Vorotović, Kotor

SAGLEDAVANJE SOPSTVENOG SRCA

*"Pronikni me, o, Bože!
Srce mi upoznaj, okušaj me,
zabrinute misli moje saznaj!
Vidi da li idem putem zastranjenja
i vodi me putem iz davnina."*

Psalam 139,23-24

Kako rešavate narušene odnose sa onima koje volite? Šta radite kada osećate napetost u prijateljstvu, ili njegov prekid? Ako želimo obnovu, pomirenje i isceljenje, verovatno je prvo potrebno da sagledamo sopstveno srce i stavove.

Zaista, ako smo voljni da neizostavno obnovimo prijateljstvo, koliko je tek potrebno da svoj odnos s Bogom učinimo sigurnim i zdravim! To je moguće ako redovno odvajamo vreme za sagledavanje sopstvenog života, za proveru odnosa sa Bogom i drugima.

Molimo se Bogu da nas pronikne, da nas upozna; pozovimo Duha Svetog da nam pokaže neko zastranjenje srca. Svako je podložan grehu koji

zaslepljuje, posebno ako je to nešto duboko zakopano u našem životu. Volim da se molim koristeći reči iz Psalma 19,12-14:

Ko će razaznati svoje pogreške?

Očisti me i od onih skrivenih.

I od voljnih greha

čuvaj slugu svoga;

ne dozvoli da ovladaju mnome.

Tada ću ja biti bez krivice,

i nedužan za veliki prestup.

Neka reči mojih usta

i misli moga srca,

tebi budu ugodne, Gospode,

steno moja, otkupitelju moj.

Ako shvatamo da je odnos sa Bogom najvažniji i najdragoceniji u životu, onda shvatamo i vrednost samosagledavanja. Kada god grešimo, podižemo zidove i zaustavljamo svoj odnos sa Bogom. Tu stvarnost najčešće osetimo kada se svađamo sa mužem ili prijateljima. Tada jasno znamo da smo se odvojili.

Bogu hvala što nam je dao svoj predivan dar, što nam oprašta grehe kada se kajemo i kada ih priznajemo. Kada hoćemo povratak bliskosti sa nebeskim Ocem, tada rado prihvatamo mogućnost ne samo da prepoznamo ono što nas odvaja od njega, već i da se

pokajemo ispovedajući greh. Tada se naš odnos obnavlja.

Ako Bogu pristupimo iskreno, otvorenog srca, stalo nam je da nam otkrije bilo šta u životu što nam krade zajedništvo sa njim. Gospod voli kada mu se molimo i rado nam sve otkriva. Nedavno sam prošla baš ovo kada sam odvojila vreme da budem nasamo sa nebeskim Ocem.

Počela sam tako što sam ga pitala zašto više ne pobeđujem ponos i sklonost ka osuđivanju. Iskreno, bila sam već umorna od kajanja za ove grehe. Tek kada sam se osamila, iznenadile su me misli koje su me vratile čak u detinjstvo. Odjednom su mi postale žive neke mučne i bolne srce iz života porodice.

Pitala sam Boga zašto mi se ovo vraća u misli baš tada, i on mi je otkrio da je to bilo mesto gde sam duboko, duboko zakopala svoj ponos i kritizerstvo. Sećajući se tih bolnih stvari, nisam shvatala koliko je sve to ipak delovalo na moj život.

Bog mi je pokazao potrebu da im oprostim. Nisam ni slutila koliko se sve to uvrežilo u meni, kao ponosno osuđivanje članova moje porodice zbog njihovog ponašanja. Gospod mi je milos-

tivo ukazao da je moja reakcija prema njima loša, grešna, te da je kao takva postala uporište.

Nebeski Otac je milostivo išao sa mnom stazom oproštenja koje sam izrekla svojim. Pomogao mi je da priznam greh prema njima i da se pokajem. O, kako me je to potreslo! Srcem punim zahvalnosti za taj dragoceni dar praštanja, slavila sam Boga i čistog srca pristupila Večeri Gospodnjoj. Bog je tog dana razorio utvrdu zla u mom

životu. Iskorenio je nešto iz mene, nešto što nisam ni znala da postoji.

Zato kažem da je izdvojeno vreme sagledavanja ključno ako želimo da Bog dubinski deluje u nama, baš onako kako želi. Hoćete li da mi se pridružite u tome, u iskrenom sagledavanju navika svakodnevice, u iskrenom otvaranju srca pred Bogom?

Lisa Hal

POUKE ZA SRCE

Srce je naš pravi identitet

Svijet nas često ocjenjuje po onome što posjedujemo, kako izgledamo ili koliko smo uspješni (kao što je Samuilo gledao Elijava u 1. Samuilovoj 16). Ali u Božijim očima, naša vrijednost nije u „spoljašnjosti“, već u onome što nosimo unutra – u našim namjerama, ljubavi i iskrenosti.

Srce kao izvor života

U Bibliji se kaže: „Svrh svega što se čuva, čuvaj srce svoje, jer iz njega izvire život“ (Priče Solomonove 4:23). Srce je to koje određuje da li ćemo drugima donijeti radost ili gorčinu. Ono je kormilo našeg bića.

Srce se može obnoviti

Čak i kada osjetimo da nam je srce postalo „tvrdo“ ili umorno od životnih briga, biblijska obećanja govore o iscjeljenju. Prorok Jezekilj prenosi Božije obećanje: „I daću vam novo srce, i nov duh ću metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tijela vašeg.“

Č E K A J

“Čekaj na Gospoda: budi jak i odvažna srca, i čekaj na Gospoda.”

Psalam 27:14

Riječ “čekaj” znači biti spreman provesti neko vrijeme u iščekivanju nečega da se dogodi ili da neko dođe. Moglo bi se reći da je smisao iščekivanja da se nešto promijeni. U gore navedenom Psalmu, 14. stih počinje sa: “Čekaj na Gospoda.”

Često se čini iz naše ljudske, zemaljske projekcije da je čekanje gubljenje vremena. Čini nam se da se stvari isuviše sporo odvijaju. Nikad ne bismo smjeli zaboraviti da živimo u ograničenom vremenu i prostoru, a da je Bog u bezvre-

menskoj zoni. On nema nikakvih ograničenja. To čovjeka zbunjuje i dezorijentiše, iscrpljuje njegovu duhovnu snagu, i vjeru čini malaksalom.

Koliko puta smo svi došli do te tačke u svom hrišćanskom životu da se zapitamo da li Bog stvarno vidi gdje smo, kako nam je, i šta nam se dešava. Do takvih životnih faza s vremena na vrijeme svi mi dođemo.

Božija Riječ je tako dobra hrana. Hrana koja nam je neophodna jednako kao fizička hrana. Potrebna nam je da bismo održali ravnotežu i zdrav balans. Vrlo bitno je da naša srca i umovi budu svjesni da

Božija Riječ nije poslastica. Šta time želim da kažem?

Ponekad. Samo ponekad. Ponekad Biblija, ponekad molitva, ponekad post... Baš kao što ponekad konzumiramo i poslastice.

Čuvajmo se tog ponekad. Ne-ka nam Bog da snage da održavamo redovno hranjenje Biblijom; svakodnevno i u kontinuitetu. Treba nam to, jer kako drugačije da živimo od riječi koje izlaze iz Njegovih usta.

U Psalmu 115:3 piše da je naš Bog na nebesima i čini sve što poželi. Ovdje dolazimo do odgovora na naša pitanja kada se stvari sporo odvijaju. Kroz Bib-

liju vidimo kako u Starom, tako i u Novom zavjetu ogromnu brigu, ljubav, pažnju i saosjećanje za Njegove sljedbenike. Njegova prisutnost je očigledna nad Njegovim narodom i to nam ne ostavlja mogućnost da mi mislimo kako je nešto kasno, rano i tome slično. Naš Bog je Bog vremena.

Vjerujmo, ne gubimo nadu! Očekujmo Božiju pomoć. Ohrabrimo se u Gospodu našem Isusu Hristu. Vjerran je Onaj koji nas je pozvao da hodamo sa Njim. On korača sa nama u ovomezaljskom životu. Njegova vjernost je velika.

S.M., Banjaluka

**JEDINO MJESTO GDJE MOŽETE
UKLONITI OSJEĆAJ KRIVICE
JE HRISTOV KRST.**

AGAPE

VRAČANJE

Drago dete!

Saznao sam tvoju situaciju i probleme u kojima se trenutno nalaziš. Zato ti pišem ovo pismo. Biće mi drago ako ti ovo pomogne.

Svi smo se mi rodili i svi ćemo jednoga dana umreti. Uglavnom mislimo da je tu kraj i da tu sve prestaje. Šta Sveto Pismo – Biblija kaže o tome? Ono što želim da ti kažem je veoma važno i pažljivo pročitaj i razmisli o tome.

Ovde ću ti tačno napisati šta piše u Bibliji.

U poslanici Jevrejima, u devetoj glavi piše: „I kao što je ljudima određeno jedanput umreti, a potom sud.“

To znači, da će svako doći na Božji sud da se odluči da li je kriv ili nije. Onaj ko bude kriv, biće bačen u pakao. Onaj ko bu-

de pravedan, anđeli Božji će ga odneti u raj kod Boga.

U 2. poslanici Korinćanima 5:10 piše: „Jer nam se svima valja javiti na sudu hristovu, da svaki primi (platu za ono) što je za života u telu učinio, dobro ili zlo.“

U poslanici Rimljanima 6:23 piše: „Smrt je, naime plata za greh.“

Postoje dobre stvari koje radimo, ali postoje i loše. Postoje i stvari za koje Bog kaže da su jako zle. Tako znamo da je neposlušnost vrlo loša i zla. U Prvoj knjizi proroka Samuila 15:23 piše o tome: „Jer je neposlušnost kao greh od čaranja, i nepokornost kao sujeverstvo i idolopoklonstvo. odbacio si reč gospodnju, zato je i on tebe odbacio.“

Vidiš, ovde piše da je čaranje greh. To je jako veliki greh zato što onaj koji gata i vrača, to radi uz pomoć đavola. Isto tako i onaj koji ide kod vračara i gatara pravi veliki greh, jer traži pomoć od đavola, a ne od Boga. Pogledaj šta je Bog naredio svom narodu u 5. Mojsijevoj

18:10-14: „Neka se ne nađe u tebe koji bi vodio sina svog ili kćer svoju kroz oganj, ni vračar, ni koji gata po zvezdama (horoskop), ni koji gata po pticama, ni uročnik, ni bajač, ni koji se dogovara sa zlim duhovima, ni opsenar, ni koji pita mrtve. Jer je gad pred Gospodom ko god tako čini, i za takve gadove tera te narode Gospod Bog tvoj ispred tebe. Drži se sasvim Gospoda Boga svog. Jer ti narodi koje ćeš naslediti, slušaju gatare i vračare; a tebi to ne dopušta Gospod Bog tvoj.“

U 3. Mojsijevoj 19:31 piše: „Ne obraćajte se k vračarima i gatarima, niti ih pitajte, da se ne skvrnite (prljate) o njih. Ja sam Gospod Bog vaš.“

Malo kasnije, u 20. glavi, u 6. stihu nastavlja: „A ko se obrati vračarima i gatarima da čini preljubu za njima, okrenuću lice svoje na suprot njemu, i istrebiću ga iz naroda njegovog.“

U 27. stihu imamo sledeće reči: „A čovek ili žena, u kojima bi bio duh vračarski ili gatarski, da se pogube, kamenjem da se zaspu, krv njihova na njih.“

Vidiš li da se Bog okreće protiv onoga ko vrača ili ide kod vračara. Kada se to desi, čoveka

onda snađu svakakve muke i nevolje, jer se sam tako predao đavolima da mu unište život. Prokletstvo dođe na celu porodicu. Na brak. Na decu. Više nema mira. Može da dođe bolest. Može telo da se razboli, a i duševno čoveku da ne bude dobro. Dođu svađe bez ikakvog razloga. Često i razvod braka. Može da se strada na mnogo načina. Zapada se u velike materijalne probleme. To mogu biti alkohol, droga...

Poslušaj sada kako će biti na Božjem sudu. U knjizi Otkrivenje Jovanovo 20:11-15 piše sledeće: „I videh velik, beo presto i onoga što seđaše na njemu, od čijega lica pobeže zemlja i nebo, i ne nađe im se mesta. I videh mrtvace, velike i male, gde stoje pred prestolom, i otvoriše se knjige. I druga se knjiga otvori, knjiga života. I mrtvacima se sudi kao što je napisano u knjigama, po delima njihovim. I more dade svoje mrtvace, i smrt i pakao dadoše svoje mrtvace, i sudi im se, svakome po delima njegovim. I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. Ovo je druga smrt, jezero ognjeno. I ko se ne nađe zapisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.“

Koja su to dela zbog kojih će ljudi biti bačeni u Jezero ognjeno? To piše u Otkrivenju Jovanovom 21:8: „A strašljivcima, nevernima, gnusnima, ubicama, bludnicima, **vračarima**, idolo-poklonicima i svima lažama, njima je mesto u jezeru što gori ognjem i sumporom. To je druga smrt.“

Dok se pravednici budu radovali kada budu ušli u nebo, u raj, nepokajani grešnici će se užasno mučiti i zauvek goreti u vatri, a neće moći da izgore. Užasno!

Vidiš li kako je strašno ono što će se dogoditi sa onima koji žive bezbožno, koji vračaju ili idu da im se vraća?

Ovo je veliki problem. U Poslanici Galatima u 6:7 piše: „Ne varajte se! Bog se ne da ružiti. Što čovek poseje, to će i požnjeti...“

Slično je i u Poslanici Jevrejima 10:31 gde piše: „Strašno je upasti u ruke boga živoga.“

Šta da se radi, ako je greh vraćanja već učinjen? Ima li pomoći? Ima! Zato što je naš Bog tako dobar i pun ljubavi.

Sveto Pismo nam otkriva da je Bog poslao svog Sina Isusa Hrista da umesto nas plati našu krivicu. Isus je umro na krstu.

Tako je platio sve naše grehe. Nakon tri dana je vaskrsao iz mrtvih, i sada je živ. On je sada u nebu i zato može da nam pomogne. Zato i slavimo Vaskrs. U Evanđelju po Jovanu 3:16-18 piše: „Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život. Bog, naime, nije poslao sina u svet da sudi svetu, nego da se svet spase njegovim posredstvom. Ko veruje u njega - tome se ne sudi; a ko ne veruje - već je osuđen, što nije vero-vao u ime jedinorodnoga sina Božijeg.“

Prvo što Bog traži od svakog čoveka jeste da se pokaje za sve grehe koje je učinio. Traži da prizna svoje grehe i obeća Bogu da ih više nikada neće učiniti. Drugo, potrebno je da zamoli Gospoda Isusa Hrista da dođe u njegovo srce i njegov život, da mu podari večni život. Svako ko primi Isusa u svoje srce, postaje dete Božje.

U Jovanovom Evanđelju 1:12-13 piše: „A svima, koji ga primiše, dade moć da postanu deca Božija - onima što veruju u njegovo ime, koji se ne rodiše od krvi, ni od volje tela, ni od muževljeve volje - nego od Boga.“

U Jovanovom Evanđelju 3:36 piše i ovo: „Ko veruje u sina ima večni život; a ko je neposlušan sinu neće videti života, nego gnev Božiji ostaje na njemu.“

Možeš da se pomoliš na sledeći način:

Bože, živeo sam do sada bez tebe i mnogo sam grešan. Do sada sam uradio mnoge loše stvari (možeš da kažeš sve čega se se tiš). Molim te da mi sada oprostiš sve grehe koje sam uradio u znanju i u neznanju, slučajno ili namerno. U veri prihvatom tvoje oproštenje. Prihvatom da si sada od mene sklonio svaku krivicu, jer si umesto mene umro na krstu. Želim da budem tvoje dete i zato te molim da dođeš u moje srce i u moj život, i da budeš moj Gospodar i moj Bog. Verujem Gospode Isuse da si vaskrsao i da si sada u nebu, u raju. Od sada upravljaj mojim životom. Ispuni me Svetim Duhom. Pomozi mi da razumem Sveto Pismo i da živim

onako kako je u njemu napisano. Hvala ti. Amin!

Ako si već išao kod vračara, to moraš u molitvi da priznaš Gospodu Isusu Hristu i da ga zamoliš da ti oprost. On će ti oprostiti ako se iskreno pokaješ i obećaš da više nikada nećeš ići kod vračara. Zamoli Isusa da otera od tebe sve zle duhove koji su kroz vračarstvo došli u tvoj život. Kaži mu da od sada želiš da te On čuva i štiti od tih zlih stvari. Moli ga da te izleči; i duh, i dušu, i telo. Moli da ti da zdravlje. On to može i hoće.

Dobro je da nađeš Sveto Pismo ili barem Novi zavet, i da svaki dan čitaš. Dobro je i da se svaki dan moliš Bogu za sebe i za svoju porodicu.

Sa željom i molitvom da dobro razumeš šta sam ti napisao, želim tebi i tvojoj porodici Božji blagoslov u svemu.

Čika Bole.

Božidar Mladenović, Bela Crkva

ZAŠTO JE IZRAEL VAŽAN NAMA KAO HRIŠĆANIMA?

U posljednje vrijeme me duboko zaokuplja tema Izraela. Nisam ni znao koliko su mnogi hrišćani u BiH dezinformisani o situaciji sa Izraelom – kako iz biblijske perspektive, tako i u pogledu aktuelnih događanja u svijetu. Zato sam počeo intenzivno da slušam propovijedi, istražujem, čitam članke i proučavam Božiju riječ. Moram priznati da sam duboko potresen zbog neznanja i ravnodušnosti mnogih vjernika u crkvama.

Izrael nije samo neka država. To je Božiji narod, izabran još u vrijeme Avrahama, vođen od Boga kroz vijekove, kušan i sačuvan. Ako ozbiljno shvatamo Bibliju, onda ne možemo biti neutralni, a još manje neprijateljski nastrojeni prema Izraelu. Apostol Pavle to jasno kaže: „Ne nosiš ti korijen, nego korijen nosi tebe“ (Rimljanima 11,18).

Mi kao vjernici iz drugih naroda nismo došli da zamijenimo Izrael, već da budemo nakalemljeni na to drvo, da budemo dio

istog Božijeg plana, i da budemo zahvalni za spasenje koje je došlo preko njih. Izrael ostaje Božija zjenica oka. Posebno u posljednjim vremenima on igra ključnu ulogu u Božijem planu spasenja.

Duboko me potresa i to što Hamas možda neće dobiti vojnu bitku, ali je na mnogim poljima dobio medijsku bitku. Mnogi hrišćani bez razmišljanja preuzimaju narative koji demonizuju Izrael. Mržnja prema Izraelu raste globalno, ali i tiho u hrišćanskim krugovima. Istorija se ponavlja. Ne smijemo ćutati.

Sjećam se jednog razgovora ja jednim bratom u Hristu koji mi je rekao da su Romi možda izgubljeno pleme Izraela. Ne znam da li u to mogu u potpunosti povjerovati, ali postoje zapanjujuće paralele.

Romi i Jevreji su vijekovima progonjeni, gotovo od svih drugih naroda.

Očuvali su se kao narod i u rasijanju, zadržali su vlastiti identitet i tradicije.

Tragično je da su oba naroda stradala u holokaustu, u istim koncentracionim logorima.

Ove paralele me duboko dotiču. Kao hrišćani ne smijemo zaboraviti istoriju i moramo da stanemo uz Izrael. To nije politička poruka – to je biblijska i duhovna istina. Bog kaže: „Ko se tebe dotakne, dotakao se zjenice oka mojega“ (Zaharija 2,12).

Sam Isus jasno kaže: „Spasenje dolazi od Jevreja“ (Jovan 4,22).

Pitam se zašto se ovo ne uči u našim crkvama? Zašto se ne propovijeda ono što Biblija zaista kaže? Osjećam da je sada pravo vrijeme da se o tome govori – bez straha i političkih predrasuda – već kao proročki poziv da se vratimo Božijem srcu.

U isto vrijeme želim jasno reći da mogu razumjeti da mnogi vjernici koji su odrasli u muslimanskom kontekstu – pod uticajem arapskih narativa i opterećeni građanskim ratom u BiH – osjećaju sumnju ili čak neprijateljstvo prema Izraelu. Ta perspektiva se prenosila generacijama. Čak i kao nanovo rođeni vjernici, mnogima je teško osloboditi se takvih stavova.

Duboko sam zabrinut za crkvu u Bosni i Hercegovini, jer ona često živi suprotno od stava blagoslova prema Izraelu i Jeru-

salemu. Duhovno gledano, to je veoma opasno.

„Blagosloviću one koji te blagosiljaju, a proklet ću one koji te proklinju“ (Postanak 12,3).

Ne možemo očekivati Božiji blagoslov, a istovremeno odbacivati ono što Bog voli i što je On izabrao. Vrijeme je da promijenimo razmišljanje, i da se vratimo Božijem pogledu.

Molitvene potrebe

- ⇒ Za duhovno buđenje među hrišćanima u BiH i na Balkanu – da Bog otvori srca za Izrael.
- ⇒ Za hrabrost i jasnoću u propovijedanju – da vođe i pastori počnu govoriti istinu o Božijem srcu prema Izraelu.
- ⇒ Za zaštitu Izraela i pravičnije predstavljanje u medijima.
- ⇒ Za pomirenje i iscjeljenje između Roma, Jevreja i drugih naroda pod vodstvom Isusa, Kneza mira.
- ⇒ Za dublje razumijevanje među vjernicima da je naš spasenje ukorijenjeno u jevrejskom narodu, i da Crkva ne može biti zdrava bez tog korijena.
- ⇒ Za oslobađanje od laži i zamjenske teologije u Crkvi, i za novo, biblijski utemeljeno razumijevanje krajnjih vremena i Božijih saveznih planova.

Reinhold Harms, Sarajevo

PUTOVANJE DAVAOCA ŽIVOTA [6. DIO]

Postati davalac života

„Lopov dolazi samo da ukrade, zakolje i uništi. Ja sam došao da imaju život i da ga imaju u izobilju.“

Jovan 10:10

Ispravan biblijski pogled na svijet mora uključivati istinu da je svaki ljudski život (uključujući muški i ženski u svim životnim fazama i svakom dobu života, uključujući i nerođenu djecu) svet i beskrajno vrijedan. Isus je došao da donese život u izobilju i mi smo pozvani da dijelimo taj život sa drugima. Zbog toga trebamo svaki trenutak živjeti na način da dajemo život svima koji nas okružuju i trebamo težiti ka tome da proslavimo Boga svakom svojom misli, riječju i djelom „*Ili drugo što činili, sve na slavu Božiju činite*“ (1. Korinćanima 10:31).

Šta znači biti davalac života? Najbolji primjer toga šta znači biti davalac života je život koji je živio Isus. Najveći čin davanja

života u istoriji dogodio se kada je Bog poslao svoga Sina da umre na krstu za naše grijehe. Taj jedinstveni čin otkupljenja čovječanstva bio je najdublje i najdjelotvornije djelo davanja života u istoriji čovječanstva. To je karakter koji trebamo odražavati prema ženama, muškarcima i djeci – rođenoj i još nerođenoj, željenoj ili neželjenoj, voljenoj ili nevoljenoj – u svakoj životnoj fazi i svakom životnom dobu. Ono kako mislimo, slušamo, govorimo, vidimo i ponašamo se, otkriva našu ljubav prema drugima i pokazuje u kojoj mjeri je naš način života poprimio otkupiteljsku prirodu.

Ponekad se djeca rađaju sa oštećenjima koja se mogu ili ne mogu ispraviti operacijama ili nekom drugom vrstom zdravstvene zaštite. Neki pojedinci ne mogu da hodaju i potrebne su im štake ili kolica. Neko koga

poznajete možda ima mentalna oštećenja ili emocionalne izazove i ne može se dobro nositi sa stresom ili tjeskobom. Možda boja vaše kože ili pripadnost određenoj grupi ljudi uzrokuje da vas drugi ljudi ne cijene na način na koji vas Bog cijeni. Biti davalac života znači odnositi se prema svim ljudima – bez obzira na godine, životnu fazu, sposobnost ili onesposobljenost, etničku ili ekonomsku pozadinu, pol, bilo da je riječ o hrišćanima ili nevjernicima – sa dostojanstvom i poštovanjem zbog toga što su to ljudi koji u sebi nose Božiju sliku. To se odnosi čak i na one sa kojima se radije ne bismo povezali.

Zbog velikih Božijih djela davanja života koje je učinio nama, mi smo vođeni da budemo davaoci života za druge, na isti način. Biti davalac života podrazumijeva više od teologije o kojoj trebamo raspravljati ili koju trebamo propovijedati. To treba da bude stil života i treba da utiče na to kako živimo svoje živote iz dana u dan. Božiji poziv da damo svoj život u svakoj oblasti svog života može ponekad osvijetliti nedosljednost sa kojom se svako od nas bori. Trebamo biti oprezni kako naša djela ne bi bila kontradiktorna našim riječima i vjerovanjima.

„Njime (jezikom) blagosiljamo Gospoda i Oca, njime i proklinjemo ljude na sliku Božiju stvorene: iz istih usta izlazi blagoslov i prokletstvo. Ne smije se, braćo moja, tako događati!“ (Jakovljeva 3:9-10)

Kako možemo dati Hristovu ljubav ljudima koje jedva poznajemo ako je uskraćujemo članovima porodice i onima koji su nam najbliži? Zašto bi nevjernički svijet razmišljao o usvajanju naših vjerovanja i našeg načina života ako mi obezvrijeđujemo druge hrišćane svojim riječima i djelima? Kako možemo isporučiti poruku koja daje život muškarcima i ženama koji su suočeni sa neplaniranom trudnoćom dok u isto vrijeme izražavamo poruku „uzimanja života“ kroz ljutnju i riječi mržnje usmjerene prema onima koji promovišu pobačaj kao održivu opciju?

Kada vi i ja cijenimo ljudski život onako kako ga Bog cijeni, prema svakoj osobi koju sret-nemo odnosićemo se na ljubazan način koji daje život. Dok to radimo, mi pomažemo toj osobi da razumije Božiju ljubav, oprost-tenje i milost, radije nego da sipamo na nju emocije srama, odmazde i gnjeva koje „uzimaju život“. Snagom i mudrošću koje dolaze od prisutnosti Božijeg

PRO-LIFE

Svetog Duha koji prebiva u vama, moći ćete da budete davaoci života svima onima koje Bog dovede u vaš život, bez obzira na grijeh kojim su okaljali svoju prošlost ili odluke koje su iskvarile njihovu sadašnjost. Tako što ste davalac života, imate najbolju priliku da dovedete tu osobu do Isusa Hrista i do oproštenja i iscjeljenja koje Bog nudi kroz svog Sina.

Otkupljeno srce

Primanje Božije neizmjerne milosti i milosrđa u svoj život kroz Isusovo djelo na krstu nagoni nas da se prema ljudima oko sebe odnosimo na jednak način – sa milošću i milosrđem. Otkupljeno srce zna i razumije dubinu svog grijeha i potpunost Božijeg oproštenja. Kada Hrist otkupi ljudsko srce, ono prolazi kroz proces koji postavlja temelj za to da naše misli, uši, oči, usta i ruke počnu „davati život“ kao što to čini i Hrist.

Transformacija koja se dogodi kada Hrist otkupi srce neke osobe, osposobljava tu osobu da odražava Hristovo srce prema drugim ljudima. Počinjemo da

razumijemo Hristovo srce saosjećanja za druge ljude gledajući Njegov odnos sa Bogom Ocem. To je odnos koji mi trebamo oponašati dopuštajući Duhu Svetome da u nama razvije isto srce prema Ocu kakvo je imao Hrist.

Pismo jasno otkriva želju koju je Isus imao da udovolji Ocu. U Jovanu 8:29, Isus izražava svoju usmjerenost na to da ugodí Ocu svime što radi: „Onaj koji me posla sa mnom je i nije me ostavio samog, jer ja uvijek činim što je njemu milo.“ Kako rastemo u svojoj želji da ugodimo Ocu, sve više učimo o Njemu i naše razumijevanje Boga se produbljuje. Što više razumijemo Boga, to više razumijemo druge i sebe same.

Otkupljeno razmišljanje

Otkupljeni način razmišljanja rađa se iz otkupljenog srca. Naše srce i naš um trebaju se preobraziti da budu slični Hristu ako zaista želimo postati davaoci života. Način na koji razmišljate o drugim ljudima postavlja temelj za sva vaša djela. Imate li ljubavi za one koji govore loše o

vama? Jeste li više zabrinuti za vječni život neke osobe nego za to da stvari budu po vašem? Svako od nas treba da razmišlja na „otkupljeni“ način o svakoj osobi koju srećemo svaki dan.

Biblija jasno govori da možemo razviti Hristov um u svom životu. *„Jer ko spozna misao Gospodnju, ko da ga pouči? A mi imamo misao Hristovu“* (1. Korinćanima 2:16). Zbog toga možemo biti opremljeni za poznavanje duhovnih istina i mudrosti na isti način na koji ih Hrist poznaje. Drugi snažan stih na ovu temu može se pronaći u Rimljanima 12:2: *„Ne saobražavajte se ovome svijetu, nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma, da biste mogli razabrati šta je volja Božija, šta je dobro, i ugodno, i savršeno.“*

Naš način razmišljanja biće otkupljen i mi ćemo rasti u svom razumijevanju Božije volje provodeći vrijeme sa Njim svaki dan – čitajući Njegovu Riječ, moleći se, razgovarajući sa Njim i slušajući kako nam govori. Što više vremena provedemo sa

Gospodom, naš um će više biti preobražen i biće sve više sličan Njemu. Zbog toga trebamo ostati u Hristu (Jovan 15:4) i moliti se bez prestanka (1. Solunjanima 5:17) kako bismo preobrazili svoj um.

Otkupljeno slušanje

Biblija kaže da bismo trebali biti brzi da čujemo, a spori da govorimo (Jakovljeva 1:19) – to je temelj otkupljenog načina slušanja. Otkupljeni način slušanja znači napraviti odluku da ne slušamo nezdrave razgovore, bez obzira na to ko govori. To ponekad može biti neobično, ali je nužno ako želimo postati kao Hrist. Izdvajanje iz razgovora koji ne odražavaju Hrista može biti oslobađajuće i snažno, ne samo za vas, nego i za one koji to posmatraju. Trebamo biti stražari nad onim što dopuštamo da ulazi u naš um kroz ono šta slušamo.

Ako dovoljno dugo slušamo druge glasove (kao zavodnički glas Satone i mamljenje grijeha), više nego što slušamo Božiji glas, rizikujemo da postanemo nespo-

PRO-FE

sobni čuti Božiji glas. U Jovanu 8:47 piše: „*Ko je od Boga, riječi Božije sluša; vi zato ne slušate jer niste od Boga.*“ Ovo su snažne riječi koje je Isus izgovorio vjerskim vođama uvjerenim da poznaju Boga, ali u stvarnosti su bili daleko od Njega. Provodili su vrijeme praktikujući religiozne rituale, ali davno su izgubili kontakt sa Bogom.

Što više vremena provodimo sa Bogom, više ćemo biti u stanju poznavati Njegov glas sa sigurnošću. Naše uši će biti istrenirane da budu pripravne i spremne da čuju Njegov glas jasnije od svega drugoga. Kako bismo bili davaoci života drugima, moramo biti u stanju čuti glas Oca, Stvoritelja života i Onoga koji nas ispunjava životom.

Otkupljeno gledanja

„I ako te oko tvoje sablažnjava, izvadi ga i baci od sebe. Bolje ti je s jednim okom u život ući nego s dva oka da budeš bačen u pakao ognjeni“ (Matej 18:9). Ovo je

hitan poziv na radikalno djelovanje! U našem svijetu tako je lako vidjeti nesvete stvari. Svijet je opčinjen savršenom spoljašnjošću i koristi privlačna tijela kako bi prodao proizvode, promovisao filmove i zarobio naša srca i umove stvarima koje nisu od Gospoda. To je iskušenje i za muškarce i za žene, i svi trebamo biti disciplinovani u onome što vidimo, čitamo i gledamo na internetu, televiziji ili u filmovima.

Kada god dopustimo da neka nesveta slika uđe u naš um kroz naše oči, to utiče na naš odnos sa Bogom. Povrh toga, mi smo pod uticajem emotivno, psihološki, duhovno i u svojim odnosima. Ono što vidimo može nas dovesti do toga da postanemo oni koji oduzimaju život u svojim mislima, govoru i djelima prema drugima. Nije dovoljno samo zatvoriti oči. Trebamo bježati od nečistih slika kao i od svih drugih oblika grijeha i težiti za pravednošću (1. Timoteju 6:11).

To je aktivan temelj otkupljenog načina gledanja.

Otkupljeni način gledanja potreban nam je u interakciji sa drugim ljudima. Ljudi – posebno naši supružnici, djeca i voljeni – mogu osjetiti kakvo je naše srce prema njima, jednostavno kroz način na koji ih gledamo. Kroz naš pogled mogu osjetiti odobravamo li ih, potvrđujemo, uživamo li u njima i blagosiljamo li ih... Isto tako mogu osjetiti i suprotno. Naš vid može biti „otkupljen“ kroz vrijeme koje provodimo nasamo sa Bogom. On nam daje svoje oči.

Otkupljeni govor

„Smrt i život u vlasti su jezika...” (Priče Solomonove 18:21). Još jedan način na koji drugi mogu jasno znati gdje provodimo svoje vrijeme je kroz naš govor. „Otkupljeni“ karakter koji daje život teče iz srca u um, i onda izlazi kroz naše riječi. Pismo govori da je jezik moćan i da ima vlast donijeti život ili smrt. Svaki put kada otvorite svoja usta kako biste govorili nekome, birate hoćete li dati ili uzeti život svojim govorom. Kada biramo riječi koje ohrabruju, potvrđuju, uzdižu – ili čak nježno ukoravaju – mi dajemo život drugim ljudima. Kada biramo riječi koje ruše druge ljude ili nas uzdižu iznad drugih, uskra-

ćujemo ili uzimamo život od njih. Osim po vašim djelima, jedan od najsnažnijih načina da ljudi upoznaju Isusa jeste kroz to što ćete postati i biti davaoci života svojim riječima.

U Kološanima 4:5-6 su nam data dodatna uputstva o tome kako govoriti na „otkupljeni“ način sa onima koji nas okružuju. *„Mudro se ponašajte prema onima koji su napolju, koristeći vrijeme. Riječ vaša neka biva svagda u blagodati, solju začinjena, da znate kako treba svakome odgovoriti.”*

Ljubaznost i so trebaju biti dio našeg načina govora drugima. To traži od nas da unaprijed budemo pripremljeni, očekujući vrste razgovora u kojima bismo se mogli zateći u svom poslu i službi svakoga dana. Mudrost nam je dostupna kroz provođenje vremena sa Bogom i traženje mudrosti od Njega. Korštenje svake prilike traži od nas da planiramo i pozorno slušamo podsticaje i vođstvo Duha Svetoga. Na taj način možemo nastaviti rasti kao davaoci života u tome kako govorimo onima koje Gospod dovodi na naš put svakoga dana.

Otkupljeni način života

Napokon, trebamo razmisliti o tome kako živimo svoje svakodnevne živote kao davaoci

života. Djela koja odražavaju otkupljenje direktno odražavaju naš odnos sa Bogom. Ako naši životi evanđeljem ne utiču na druge, postoji mogućnost da ni mi sami nismo dotaknuti evanđeljem. Ukoliko smo uistinu otkupljeni, mi ćemo što većem broju ljudi govoriti o Isusu i živjeti na način koji pokazuje Njegovu ljubav!

Mi smo stvoreni za to da slavimo Boga i donosimo slavu Njegovom imenu bez prestanka. To je nešto kroz šta možemo biti davaoci života prema Bogu i prema drugima, ali i sami najbolje okusiti primanje života. Živeći na ovakav način mi ispunjavamo Božiji plan za svoj život.

Kako budete radili na tome da svaki dio svoga života dovedete u pokornost Hristu, dopuštajući da Njegovo otkupiteljsko djelo utiče na svaku oblast vašeg života, vaša djela će se u skladu sa tim mijenjati. Svijet očajnički treba djela kojima Božiji narod daje život.

Zaključak

„Sine moj, pazi na moje riječi, prigni uho svoje besjedama mojim. Da ti ne odlaze iz očiju; čuvaj ih usred srca svoga. Jer su

život onima koji ih nalaze i zdravlje svemu tijelu njihovu. Svrh svega što se čuva, čuvaj srce svoje, jer iz njega izlazi život. Ukloni od sebe opaka usta i nevaljale usne udalji od sebe. Oči tvoje neka gledaju pravo i vjeđe tvoje neka idu pravo pred tobom. Mjeri stazu nogama svojim, i svi putevi tvoji neka su ispravni. Ne svraćaj ni nadesno ni nalijevo, odvrćaj nogu svoju od zla.“ (Priče Solomonove 4:20-27)

Krajnje je vrijeme za Božiji narod da počne djelovati nesebično i požrtvovano sa namjerom otkupljenja. Božiji narod može promijeniti svijet Njemu na slavu, ako odlučimo da učinimo to! Isus Hrist je došao da imamo život u izobilju i ako mi prihvatimo život koji nam On nudi, naša srca će biti otkupljena.

Iz otkupljenog srca izlazi Hristov um i On će nas voditi u razgovore sa drugima koji daju život. Kako mi budemo birali ono što je ispravno, Bog će podizati vojsku davalaca života da donesu život svojim porodicama, susjedstvu, zajednici i svom narodu.

Tekst je dio treninga „Putovanje davaoca života“ koji sprovodi *Life International*.
Priredila i priložila **Sandrina Jurjević**,
direktorica Centra za život „Svjetonik“ u Sarajevu.

TAČNO A POGREŠNO

*„Varate se ne znajući Pisma
ni sile Božije.“
(Matej 22:29)*

Kada je Irod upitao sveštenike i književnike gde bi trebalo da se Hristos rodi, oni su mu napamet odrecitovali reči: „U Vitlejemu judejskom.“ Kako su dobro poznavali Pisma! Ako bi ih neko upitao, odmah su mogli da mu daju odgovor.

Da li je taj njihov odgovor bio pogrešan? Nije! Ipak je iznenađujuće, kada su odgovorili na to pitanje, niti jedan od tih književnika i starešina nije pošao u Vitlejem. Ono što su znali bilo je sasvim tačno. Iskoristili

su to znanje samo da bi pokazali put mudracima, a zatim su se vratili svojim knjigama. Radili su kao saobraćajac koji upućuje ljude na put kojim da idu, dok sam ostaje na svom mestu.

Ovo ne valja. Nije dovoljno samo poznavati Bibliju; moramo da znamo i silu Božiju. Shvatanje onoga što On kaže u Svetom pismu nije samo po sebi dovoljno ako nas to ne vodi spoznaji samoga Boga. Mi sa Njim moramo da budemo u ličnom odnosu i delujemo u veri po Njegovoj reči. Na ovaj način spoznajemo Boga. Drugog puta nema.

Mana

KO JE OVDE GLAVNI?

Pre samo nekoliko generacija, bilo je vrlo malo neslaganja, ako ga je uopšte i bilo, u vezi sa ulogama polova u braku. Međutim danas živimo u drugom vremenu. Problem je što, iako se uloge polova u crkvi i braku raspravljaju naširoko na teološkim fakultetima i određenim društvenim mrežama, malo je parova koji se zabavljaju a koji su svesni ovog pitanja i još manji broj njih o tome govori. U stvari, mlade generacije su vaspitavane tako da ulogu polova posmatraju sa istom odvratnošću kao i rasnu diskriminaciju.

Traženje prvo Carstva Božijeg znači da je naš osnovni cilj da stvaramo brak koji poštuje Boga koji ga je i stvorio, jer tako

zaključujemo da je on znao šta je najbolje moguće. Ali danas se hrišćani ne slažu oko prevoda nekih biblijskih stihova koji su tradicionalno korišćeni da opišu moguće drugačije uloge koje imaju muž i žena. I mada ja imam svoje mišljenje o ovoj temi, od toga je važnije da li se vas dvoje slažete kako primeniti te biblijske stihove. Ako se u tome ne slažete, mislim da to predstavlja prekretnicu za vaš odnos.

Jedna od glavnih primedbi koju čujem od žena u tridesetim i četrdesetim godinama života jeste da njihovi muževi ne deluju kao 'duhovne vođe' i neki od njih nisu ni sigurni da je taj koncept u redu. Uloga polova se zasniva na dva

različita pogleda na brak koje teolozi zovu 'ravnopravni' i 'dopunjujući' pogledi.

Uopšteno govoreći 'ravnopravni' pogled ne vidi da u braku postoje uloge polova. Prema ovom pogledu, Bog muškarce ne poziva na koncept sluge-vođe; to je, veruju, više zbog kulturoloških razloga, nego što je to prema Svetom pismu. Svaki par za sebe treba da donese odluku o tome šta ko najbolje radi i onda da tako podeli odgovornosti, i svoj brak zasnivaju na individualnim sposobnostima i slabostima.

Od muža se ne očekuje da bude vođa, već partner po principu pola-pola. Pomisao da bi on mogao da vodi je na neki način uvredljiva i ponižava njegovu ženu. Niko nema poslednju reč, i svaki od partnera ima istu količinu odgovornosti kao i onaj drugi da doprinosi, da vodi i da štiti.

Svaki stih u Svetom pismu koji kao da sugerise da muškarac ima ulogu vođe u domu i u braku može da se objasni kontekstom (1. Korinćanima 11,3; Efescima 5,22-24; Kolšanima 3,18.19; 1. Timotiju 5,11-15; Titu 2,4.5; 1. Petrova 3,1-7), kasnijim dodacima originalnom rukopisu, dubljim proučavanjem teksta, ili pogledom da Sveto pismo ima 'putanju' po kojoj Novi zavet u prvom veku nove ere nije bio spreman za 'ravnopravnost', već je samo postavio temelje za buduće generacije. Smatra se da to što je crkva smatrala da muškarci treba da preuzmu ulogu vođe u kući i u crkvi, jeste istorijska slabost koja treba da bude odbačena i razjašnjena. Smatra se da to nije biblijska istina koju treba da primenjujemo u današnje vreme.

Dopunjujući stav smatra sledeće: Bog je mužu namenio ulogu sluge-vođe koji voli. Dopunjujuće ne znači da je muškarac sposobniji ili vredniji od žene, već pokušava da objasni da muškarac i žena imaju uloge koje se nadopunjuju jedna sa drugom, i da tako najlepše pokazuju svetu odnos koji Hristos ima sa crkvom.

Pristalice ovog stava smatraju da su biblijski stihovi, koje smo nešto ranije naveli, potekli od različitih autora, pisani u različitim crkvenim situacijama, i da su brojni kako bi mogli da se samo pojedinačno tumače i odbacuju. Oni razumniji među pristalicama dopunjujućeg stava veruju da Sveto pismo opisuje ulogu muža kao odgovornost a ne privilegiju, ne zanemarujući pritom patrijarhalno ili društveno ugnjetavanje žena. Isto tako, nema nikakve sličnosti sa stereotipom koji je vladao 50-ih godina 20. veka koji je pokazivao podaničku ženu koja je inferiorna u odnosu na svoga muža na više nivoa.

Biblijski pogled na dopunjujući stav ukazuje da žena može da radi izvan doma, naročito kad vidimo da Priče 31 govore o ženi koja zarađuje. Kološani-

ma 3,19 isto tako jasno govori o mužu koji sluša svoju suprugu i na umu ima njenu dobrobit.

Način na koji apostol Pavle opisuje brak u Efescima 5 znači da dopunjujući stav treba da vodi muškarce tome da čine ono što je najbolje za njihove supruge, više od onoga što žele sami sebi. Ovde se muškarci pozivaju da odbace pasivnost i da se potrudu u svojim domovima i brakovima tako da mogu da vole svoje žene na isti način na koji je Hristos voleo crkvu i sebe predao za nju. To je ono što mnogi veruju da gore navedeni stihovi poučavaju, ako se uzmu kao celina i koriste kroz veći deo crkvene istorije, sve do pre generaciju ili dve.

Zbog veoma užarene debate između ova dva pogleda i načina na koji jedan drugi gledaju negativno, ova dva naziva – dopunjujući i ravnopravni pogledi – više nisu od pomoći. Ovde se radi o tumačenju Svetog pisma i mnogi hrišćani se danas nalaze negde u sredini, jer ne žele da se poistovete sa bilo kojom od ove dve strane.

Ja, međutim, želim da te ohrabrim da provedeš neko vreme u čitanju ranije navedenih

stihova, i da se postaraš da su stavovi vas dvoje manje-više saglasni i da poštuju i vrednuju ove nadahnute reči pouke. Mislim da je od životnog značaja da ti i tvoj bračni drug dođete do zajedničkog stava. Evo i razloga zašto.

ZNAČAJ PORAVNANJA

Problem sa neslaganjem oko ovog pitanja možda nije ono što ti misliš. Žene u dopunjujućim brakovima mogu da budu odgovorne za finansije, a muževi za dosta kuvanja, kao što mnogi muževi koji su pristalice jednakosti mogu da budu snažne vođe. Ova rasprava se često guši u površnim, nebiblijskim pitanjima koji niti su konkretni niti išta pomažu. Često se tu radi o nekim sporednim temama i stereotipima – kao da su svi muškarci koji su pri-

stalice dopunjujućeg stava agresivne šovinističke svinje ili da su svi muškarci koji su pristalice jednakosti beskičme njaci i feminizirani liberali.

Najviše tih pogrešnih stavova o ulozi polova nisu na biblijskom nivou. Ko se bavi finansijama, ko čisti i kuva, ko bira gde se ide na letovanje, ili čak i ko donosi 99.9% odluka o opštim stvarima u domaćinstvu – uloge polova u Svetom pismu uglavnom ne govore o takvim temama. Ali taj stav o ulozi polova ima uticaja na bračna očekivanja o tome kako odgajati decu, u koju crkvu ćete ići, i kakav je stav prema Svetom pismu, to su veoma ozbiljna pitanja.

Do ponovljenih sukoba dolazi kada se žena koja očekuje da je njen suprug duhovni vođa, uda za muškarca koji takav koncept

smatra ponižavajućim za ženu. Ako ponestane finansija, ona možda očekuje da se muž potruži da pronađe bolje plaćeni posao. A on možda misli ovako: „Što da ja ne ostanem kod kuće, a ti pronađi i dodatni posao?“ Ako ona želi duhovnog vođu, ona treba da se uda za muškarca koji ima isti takav stav.

Muškarci koji imaju poziv da budu vođe u svom domu, ali im to nije dopušteno, osećać se kao da su osakaćeni. Žene koje žele da njihovi muževi budu vođe ali se udaju za one koji to ne žele biće isfrustrirane. Žene kojima je veoma stalo do perspektive jednakosti, ali koje se udaju za muževe koji su pristalice dopunjavanja moguće je da se neće osećati poštovanim i doći će do ozbiljnih problema kada na red stigne pitanje kako vaspitavati decu.

U pomešanom braku jednakosti i dopunjivosti, i muž i žena će pokušavati da se odnose prema onom drugom u skladu sa svojim predviđenim bračnim obavezama, ali te obaveze neće biti prihvaćene već odbačene. Ono što žena pristalica dopunjivosti smatra za lepo i vredno poštovanja, žena koja je pristalica jednakosti će možda smatrati za ponižavanje i frustraciju, i obratno. Pošto se ovo uzdiže do nivoa biblijske primene, mora da je do krajnosti frustrirajuće težiti nečemu što vaš supružnik smatra uvredljivim.

Ljudi koji se po ovom pitanju razlikuju, mogu i dalje da proslavljaju istog Boga, ali će im biti teško da vaspitavaju decu zajedno ili funkcionišu u istom domaćinstvu.

Geri Tomas

Iz knjige Sveta potraga

AVIGAJILA

1. Samuilova 25

David je već bio pomazan za kralja, ali Saul je još neko vreme bio na tronu. On je bio ljubomoran na Davida, i zato ga želi ubiti. Zbog toga je David morao da beži u pustinju i tamo živi sa svojih 600 vojnika (ljudi koji su mu se priključili). Čuo je u pustinji da Naval koji je bio veoma bogat čovek, ali u isto vreme i surov i zao, striže svoje ovce u Karmelu.

David je poslao deseticu svojih momaka da zatraže pomoć od ovog čoveka. Mislio je da to može da zatraži od Naval, jer je ranije on pomogao njemu. Pazio je Navalove pastire u pustinji od razbojnika. Sada je David bio u potrebi, a Naval je bio u mogućnosti da mu po-

mogne. U nekom smislu usluga za uslugu.

Naval nije želio da mu pomogne, i ponizio je Davida svojim rečima. Jako grubo je govorio, bez poštovanja, i na kraju ništa nije dao. David se jako naljutio, i planirao je osvetu. Planirao je ne samo da ubije Naval, nego i njegovo potomstvo. Davidovi ljudi su se naoružali, njih 400 i krenuli su zajedno sa Davidom.

Jedan od slugu obavestio Navalovu suprugu Avigajilu. Za nju Božija reč kaže da je bila lepa i pametna. Taj sluga joj je javio o tome šta se dogodilo, i da su u velikoj nevolji. Sa Navalom se nije moglo razgovarati, i ona je trebala nešto da predu-

zme. Avigajila je u momentu odlučila šta će učiniti. Uzela je dvesto hlebova, pet već pripremljenih ovaca, smokvi, kolača, vina i bez razmišljanja je krenula u susret Davidu.

Važno je spomenuti da se ona sa ovim činom izložila dvostrukoj opasnosti. Prvo, što je to činila bez dozvole svoga muža. Time se izložila muževljevom gnevu, a druga opasnost je bio David, takođe pun gneva i besa. Ona nije mogla znati da li će uopšte preživeti ovaj susret sa njim. Ipak nije razmišljala o tome, jer trebalo je spasiti što se spasiti moglo. Nije marila za svoj život.

Nemoj dozvoliti da te obuzme strah kada osećaš da trebaš nešto učiniti, jer nečija sudbina možda život zavisi od toga, a ti si jedino rešenje. Avigajila i David su se sreli na putu, i ona mu se tada poklonila; pala je ničice pred njim. Usledila je najduža poruka iz usta jedne žene u Bibliji. Analizirajmo njenu poruku, i šta sve možemo iz toga naučiti.

Ona je svu krivicu primila na sebe (1. Samuilova 25:24-25), a bila je najmanje kriva:

„Gospodaru, neka krivica padne na mene! ... tvoja sluškinja nije videla momke koje je moj gospodar poslao.“ Zatražila je oprostenoje od Davida, što nije uobičajno ponašanje. Čovek teško priznaje svoje greške, a kamoli tuđe. Obično gleda kako da se izvuče i onda kada je kriv. Setimo se Edenskog vrta. Adam optužuje Evu, a ona zmiju.

Avigajila je bila posrednik, mirotvorac. Bila je voljna učiniti sve što je potrebno, čak i krivicu primiti na sebe, samo da reši problem i da spasi svoju porodicu.

Ujedno, ona je želela i Davida da izvuče iz stanja u kome se nalazio. Htela je da ga usmeri prema Bogu. On je bio besan, i njegov odnos sa Bogom u tom momentu nije bio nikakav, inače bi shvatio da je doneo pogrešnu odluku. Njega je terala želja za osvetom. Šest puta je Avigajila upotrebila Božije ime

dok se obraćala Davidu. Želela ga je usmeriti prema Bogu. Četiri važne stvari možemo uočiti u njenom govoru.

1) Nije trebalo on da traži osvetu. *„Gospod te je sprečio da počiniš krvoproliće i da uzmeš pravdu u svoje ruke... a živote tvojih neprijatelja baciće kao iz praćke.“*

2) Ukazala je Davidu na to da Bog koristi sve i svakoga za svoje svrhe. David i svi ostali su samo instrument i oruđe u rukama Božijim, i ako David ostane u Božijim rukama i na Njegovom putu, Gospod će učvrstiti njegovu porodicu (njegov dom). Davidova budućnost je zavisila od sadašnjosti.

To je istina i za nas. Jedna pogrešna odluka, čin učinjen bez razmišljanja može upropasti celu našu budućnost, a to se već ne da popraviti. Dva put razmisli pre nego što odlučiš da uradiš nešto kada imaš povredu, ljutnju i bes u sebi. Negativni osećaji nisu dobri savetodavci.

3) Avigajila je malo apelovala i na Davidov ego: „U svom životu nisi učinio nikakvo zlo...” (1. Sam. 25:28). Drugim rečima,

rekla mu je: „Ti si dobar čovek, neka tako i ostane.”

Ovo je veoma važno, da vidimo i da pronađemo nešto pozitivno u drugoj osobi. Ljudi ne znaju da pohvale drugu osobu. Pre će je ismejati, poniziti, a ne znaju se nekada čak ni zahvaliti. Kada je tebe neko javno zadnji put pohvalio, ili zahvalio ti se za nešto? Kada si ti to učinio?

4) Na kraju je Avigajila rekla Davidu sledeće: *„A kad Gospod učini mom gospodaru svako dobro koje ti je obećao i postavi te za vladara nad Izrailjem, neka ovo ne tereti tvoju savest i tako postane kamen spoticanja mome gospodaru da je bezrazložno prolio krv i da je uzeo pravdu u svoje ruke. A kad Gospod iskaže dobrotu mome gospodaru, ti se onda seti svoje sluškinje”* (1. Sam. 25:30).

Kako je David reagovao na ove reči? Na početku je bio jako besan, spreman da se osveti, a na kraju se zahvalio prvo Bogu, (32-33) šta je poslao Avigajilu, a zatim se zahvalio i njoj, što ga je sprečila da ne prolije krv.

Avigajilu je Bog poslao da govori Davidu, ona je bila

Božija reč i Božiji glas u ovoj situaciji. Šta nas Bog uči kroz ovaj događaj? Pozvani smo da budemo Božija usta, da nosimo Njegovu poruku pomirenja u ovaj nemirni svet, kada ljudi samo gledaju kako da povrede jedni druge, a ne kako i na koji način da pomognu jedni drugima. Neka naše reči budu nosioci nade. Budimo oni koji spašavaju živote, izgrađuju druge, šire ljubav i razumevanje.

Budimo ljudi otvorenih očiju, ušiju i srca. Budimo oni koji će videti, čuti, osetiti potrebu i znati nešto uraditi u vezi toga. danas je normalno. Ljudi više

ne razgovaraju o lepim stvarima, svi su ogorčeni, skoro da se takmiče kome je gore kada razgovaraju. Ne vide budućnost.

Mi hrišćani živimo ovde i među njima, i mnogo puta je i nama jako teško, ali bez obzira na to, budimo poput Avigajile. Ona je svojim govorom i porukom širila mir i ohrabrenje. Mi imamo Gospoda i zato imamo nadu. Delimo tu nadu. Budimo blagoslov za mnoge. Neka se ljudi leče kada su u našem društvu. Gospod će dati i snagu i mudrost za to.

Ksenija Sabo, Subotica

OBJAVI MI, GOSPODE, SVOJE PUTEVE.
NAUČI ME SVOJIM STAZAMA.

PSALAM 25:4

AGAPE

I U DOBRU I U ZLU

Hrišćanski pogled na bračnu krizu

Kada bliskost utihne, a tišina postane svakodnevica, upravo tada počinje istinska pobožnost i prava vernost u braku. Bračna kriza nije znak kraja, jer brak je mesto gde se učimo požrtvovanosti, trpljenju i ljubavi koja vodi ka večnosti.

„Ljubav nikada ne prestaje“ (1. Kor. 13:8). U braku, ljubav nije samo trenutak zaljubljenosti, već odluka da se bude uz drugog i kad je teško, kad boli, kad se čini da više nema ničeg zajedničkog. Upravo tu počinje pravi ispit naše ljubavi. U braku, ljubav prema Bogu živi se kroz prihvatanje drugog čoveka, njegovih slabosti, njegovih potreba, njegove tišine. Pravo posvećenje u braku nije odricanje od bližnjeg, već ostajanje uz njega.

„Muževi, ljubite svoje žene kao što Hristos ljubi Crkvu“ (Ef. 5:25). Hristos nije ljubio Crkvu zato što je ona bila savršena. Ljubio ju je i kad je padala, kad je sumnjala, kad je bila slaba. Ljubio ju je do krsta. Ta ljubav je mera bračne ljubavi – ne ona koja traži, već ona koja daje.

Kada bračni život postane težak, kada se pojavi osećaj otuđenosti, mnogi se pitaju: „Da li je ovo kraj? Da li je razvod jedini izlaz?“ Brak se uvek može lečiti ako postoji iskrena volja, ako postoji molitva, ako postoji makar zrno ljubavi među supružnicima, jer brak jeste zajednica ljubavi. U braku, čovek često oseti usamljenost – ne zato što je sam, već zato što je tih, povučen, nekomunikativan.

van. Kada bračni drugovi odluče da zajedno poste, zajedno mole, zajedno slave Gospoda, tada se i tišina menja.

Znate, mudrost u braku nije samo znati šta reći, već znati kada ćutati, kada ostati, kada se ne povući. Mudrost je znati da drugi nije tu da ispuni moja očekivanja, već da me nauči ljubavi koja ne traži svoje. „Nosite bremena jedan drugoga, i tako ćete ispuniti zakon Hristov“ (Gal. 6:2). Bračno breme nije samo u zajedničkom životu, već u zajedničkom trpljenju. Kada jedan padne, drugi ga ne osuđuje, već ga podiže. Kada jedan utihne, drugi ne napušta, već ostaje.

Brak nije savršenstvo – on je put. I kao svaki put, ima uspone i padove, sunčane dane i maglovite noći. Ali ono što ga čini tajnom nije odsustvo problema, već prisustvo blagodatni Božije u svakodnevnom životu. Hrišćanima brak nije krajnji cilj – već je to carstvo Gospodnje.

Mnogi danas traže novi početak u spoljašnjim stvarima – u promeni partnera, u novim navikama, u bekstvu od dosade. Ali Crkva Hristova jasno uči da je jedini pravi i novi početak u srcu koje se okreće Bogu. Kada

se bračni život posmatra kao duhovni put, onda svaka kriza postaje prilika za preobražaj i istinsku promenu naših srca, za dublje učvršćivanje u veri i ljubavi.

„Sve ima svoje doba ili vreme, i svakom poslu pod nebom ima vreme“ (Prop. 3:1). I vreme za ljubav, i vreme za trpljenje. I vreme za bliskost, i vreme za ćutanje. Ali u svakom vremenu, Bog je prisutan sa svojom decom. On ne napušta nijedan dom u kojem se Njegovo ime priziva.

Zato, kada dođe trenutak kada se čini da je sve izgubljeno, treba se setiti: ljubav nije osećanje koje dolazi i prolazi. Ljubav je krst. I ko ga nosi, ne ide sam. Hristos ide ispred. Hrist koji je ljubio do kraja, poziva i nas danas da volimo i pođemo putem ljubavi.

Gospod ne traži savršene ljude, On traži srca koja su spremna da ostanu zajedno. Da se mole. Da praštaju. Da vole, ne zato što je to lako, već zato što je to uski put koji vodi ka carstvu Božijem.

Neka nam Gospod pomogne da na njemu ostanemo do kraja. Amin!

Ivan Zlatanović, Leskovac

POČNI SA OPRAŠTANJEM

„Budite dobri jedni prema drugima, milosrdni, praštajte jedan drugome kao što je Bog po Hristu oprostio vama.” (Efescima 4:32, NSP)

Ukoliko želiš da započneš Novu godinu na pravi način, onda okreni novi list, olakšaj sebi i oslobodi se starih zamerki i neopraštanja koje te opterećuju. Filip Jensi je opisao oproštanje kao „neprirodan čin”. On je napisao: „Nećeš naći delfine koji opraštaju ajkulama što su im pojele prijatelje. To je svet u kome važi zakon jačega i veća riba jede manju ribu, a ne svet u kome riba ribi oprašta.”

Gorčina i mržnja dolaze spontano i prirodno kada si povređen. Opraštanje je *natprirodno* i zahteva Božiju milost, ali zapamti i imaj na umu da je Isus rekao: „A ako ne opraštate ljudima, ni vama neće oprostiti Otac vaš vaše prestupe” (Matej 6:15, NSP).

Razmisli o tome da ne postoji ni jedan razlog zašto bi Bog ikada trebalo nama da oprostí naše grehe, ali prestupi za koje nam On svakodnevno oprašta daleko nadmašuju sve ono što će On ikada zatražiti od nas da oprostimo svojim roditeljima, supružnicima i prijateljima.

U Bibliji piše da opraštamo jedni drugima kao što je Bog oprostio nama. Oproštenje otvara vrata zatvora, gde si ti i zatvorenik i tamničar. Zamerke ne samo da te izoluju od ljudi koji su ti nekada bili prijatelji, već ti i skraćuju život, tako što proizvode smrtonosne enzime koji doprinose mnogim fizičkim bolestima.

Jedan čovek je rekao svome savetniku: „Voleo bih da mi brat dođe na venčanje, ali nismo razgovarali godinama.” Savetnik je upitao: „Kako to?!” Zastajkujući, čovek je odgovorio: „Sada zvuči smešno, ali čak se ni ne sećam razloga!”

Udaljavanje je prirodan rezultat delovanja duha neoprostjenja. Oproštenje preokreće taj trend i isceljuje narušene odnose. Naučno je dokazano da kada opraštaš, to dodaje godine tvom životu. Po pravilu, kada razgovaraš sa pojedincima koji su prešli osamdesetu godinu života, otkrićeš da su u miru sa sobom jer su naučili da oproste i ne zameraju.

Bob & Debby Gass

Gore navedeno proučavanje Božije Reči je intelektualna svojina udruženja UCB hrišćanska misija.

ISUS TE POZIVA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”
(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”
(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista
kao svog Spasitelja i Gospoda,
onda Ga pozovi da to postane.***

***Ako si Ga već pozvao u svoj život
da bude tvoj Gospod i Spasitelj,
onda pomози drugima da učine to isto.***

MOLITE ZA IZRAEL

Molite se za mir Jerusalima! Oni što te vole neka napreduju!

PSALAM 122:6

Međunarodna hrišćanska ambasada u Jerusalimu (ICEJ) je organizacija osnovana od strane evanđeoskih hrišćana. Djeluje u mnogim zemljama u svijetu. Aktivna je i u zemljama bivše Jugoslavije i ima za cilj podržavanje Izraela i jevrejskog naroda na temelju biblijskog učenja o tim temama.

Antiohija

NEŠTO NOVO
ZA SVE SA SVAKOG MESTA
I NA SVIM PAMETNIM UREĐAJIMA

ČASOPIS

za duhovni rast
hrišćana

OD SADA I NA INTERNETU

ARHIVA ČASOPISA

ZANIMLJIVI ČLANCI

SVJEDOČANSTVA

DOSTUPNO
SA SVAKOG MJESTA

◀ Za više
informacija
skenirajte ovdje

antiohija.org

Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.
Djela Apostolska 11,26

✉ casopis@antiohija.org

f casopis antiohija

📧 casopis.antiohija